RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION

Bruxelles, den 16. november 2006 (27.11)
(OR. en)

15384/06

Interinstitutionel sag:
2005/0245 (COD)

LIMITE

EF 56
ECOFIN 406
CONSOM 119
CRIMORG 179
CODEC 1315

PUBLIC

NOTE

fra:	formandskabet
til:	Gruppen vedrørende Finansielle Tjenesteydelser (attachéer - betalingstjenester)
Komm. forsl. nr.:	15625/05 EF 62 ECOFIN 407 CONSOM 54 CRIMORG 155 CODEC 1165
Vedr.:	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2000/12/EF og 2002/65/EF

Hermed følger formandskabets kompromistekst.

Ændringer i forhold til tidligere tekster er understreget.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om betalingstjenester i det indre marked

og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2000/12/EF og 2002/65/EF

(1) Det er vigtigt for oprettelsen af det indre marked, at alle indre grænser i Fællesskabet ophæves for at sikre fri bevægelighed for varer, personer, tjenester og kapital. Det er derfor af afgørende betydning at oprette et egentligt indre marked for betalingstjenester. På nuværende tidspunkt hindrer den manglende harmonisering dette marked i at fungere.

(2) I øjeblikket er medlemsstaternes markeder for betalingstjenester organiseret separat efter nationale retningslinjer, og de retlige rammer for betalingstjenester er opsplittet i 25 nationale retssystemer.

(3) Der er allerede vedtaget flere retsakter på dette område, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/5/EF af 27. januar 1997 om grænseoverskridende pengeoverførsler og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro, der ikke har afhjulpet situationen i tilstrækkeligt omfang, og det samme gælder Kommissionens henstilling 87/598/EØF af 8. december 1987 om en europæisk adfærdskodeks for elektronisk betaling (forbindelserne mellem penge- og finansieringsinstitutter og handlende/tjenesteydere samt forbrugere), Kommissionens henstilling 88/590/EØF af 17. november 1988 om betalingssystemer, herunder navnlig om forholdet mellem kortindehaver og kortudsteder eller Kommissionens henstilling 97/489/EF af 30. juli 1997 om transaktioner med elektroniske betalingsmidler, især forholdet mellem udsteder og indehaver. Disse foranstaltninger er fortsat utilstrækkelige. Sameksistensen af både nationale bestemmelser og ufuldstændige fællesskabsregler giver anledning til både forvirring og manglende retssikkerhed.[1]

[1] Som i ECON 1.

(4) Det er derfor helt afgørende, at der på fællesskabsniveau indføres moderne og sammenhængende retlige rammer for betalingstjenester, uanset om tjenesterne er forenelige eller ej med det system, der er et resultat af den finansielle sektors initiativ til et fælles eurobetalingsområde (SEPA), som er neutralt og sikrer ensartede vilkår for alle betalingssystemer, således at forbrugerne fortsat har en valgmulighed, hvilket bør betyde et vigtigt skridt fremad i forhold til de nuværende nationale systemer, når det gælder forbrugernes udgifter, sikkerhed og effektivitet.[1]

(5) Sådanne rammer skal sikre en samordning af de nationale bestemmelser om tilsynskrav, markedsadgang for nye udbydere af betalingstjenester, oplysningskrav og rettigheder og forpligtelser for brugere af betalingstjenester. Inden for disse rammer bør bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2560/2001, der oprettede et indre marked for betalinger i euro hvad angår priser, bevares. Bestemmelserne i direktiv 97/5/EF og henstillingerne i henstilling 87/598/EØF, 88/590/EØF og 97/489/EF bør indarbejdes i en bindende retsakt.

(6) Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt, at lade disse retlige rammer blive helt udtømmende. Anvendelsesområdet bør begrænses til udbydere, hvis hovedaktivitet er at udbyde betalingstjenester til brugere af betalingstjenester. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, at rammerne finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten gennemføres udelukkende i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på check, veksler, solaveksler eller andre instrumenter, vouchers eller kort trukket på en udbyder af betalingstjenester eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition. Selv om de retlige rammer skal gælde for betalingstjenestebrugere og deres forhold til udbyderen af betalingstjenester, når de bruger betalingstjenester, bør nogle af bestemmelserne ikke gælde for transaktioner, der udføres af virksomheder, da brugeren vil kunne forhandle mere specifikke og mere hensigtsmæssige betingelser og vilkår med udbyderen af betalingstjenester.

---

[1] Som i ECON 2.

6a) Betalingsformidling er en ren betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en udbyder af betalingstjenester, der viderebetaler det tilsvarende beløb, f.eks. via et kommunikationsnetværk, til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre handlende en tilsvarende tjeneste til borgerne, idet de formidler betaling af regninger fra offentlige tjenesteleverandører og andre almindelige regninger. Denne tjeneste henhører under betalingsformidling som defineret i dette direktiv.[1]

(7) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af udbydere af betalingstjenester, der lovligt kan udbyde disse tjenester i hele Fællesskabet, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat skal være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/12/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, udstedere af elektroniske penge til finansiering af betalingstransaktioner, som fortsat skal være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/46/EF af 18. september 2000 om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med sådan virksomhed, og postgirokontorer, der er meddelt autorisation efter nationale regler.

7a) Ved dette direktiv fastsættes regler for gennemførelsen af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF. Dette direktiv fastsætter imidlertid ikke regler for udstedelse af elektroniske penge og ændrer ikke reglerne for tilsyn med elektroniske pengeinstitutter, jf. direktiv 2000/46/EF. Betalingsinstitutter har derfor ikke tilladelse til at udstede elektroniske penge.[2]

---

[1] En ny betragtning for at tage højde for spørgsmålet om regningsbetalingstjenester.

[2] En ny betragtning skal præcisere, at dette direktiv ikke giver regler for udstedelse af elektroniske penge, og at betalingsinstitutter derfor ikke har tilladelse til at udstede elektroniske penge.

(8) For at fjerne retlige hindringer for markedsadgang er det imidlertid nødvendigt at indføre en ensartet autorisation for alle udbydere af betalingstjenester, der ikke modtager indskud eller udsteder e-penge. Det er derfor hensigtsmæssigt at indføre en ny kategori af udbydere, herefter kaldet "betalingsinstitutter", ved at give mulighed for at meddele autorisation til fysiske eller juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Fællesskabet, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. Således vil de samme betingelser skulle gælde for disse tjenester i hele Fællesskabet.[1]

(9) Betingelserne for at få meddelt og bevare en autorisation som betalingsinstitut bør omfatte tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Kravene til betalingsinstitutterne bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret, og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør f.eks. være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de må kun disponere over de midler, brugerne indbetaler for betalingstjenester. Det skal foreskrives, at kundernes midler skal holdes adskilt fra betalingsinstituttets midler til andre forretningsaktiviteter. Betalingsinstitutter skal ligeledes opfylde krav om en effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge og terrorfinansiering.[2]

[(9a) Det er vigtigt at garantere betalingsinstitutters finansielle stabilitet. Det er ikke hensigtsmæssigt, at betalingsinstitutter yder langsigtede lån såsom realkreditlån. Ydes der kredit for at lette betalingstjenester, f.eks. når der udstedes kreditkort, eller når kredit er kædet tæt sammen med betalingsinstituttets forretninger, er det imidlertid hensigtsmæssigt at tillade kredit, når refinansiering sker med betalingsinstituttets egne midler, herunder midler erhvervet på kapitalmarkederne, og ikke med midler, som det ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester.[3]]

---

1 Som i ECON 4.
2 Delvis som i ECON 5.
3 ECON 6, ændret. I skarp parentes, da teksten er knyttet til spørgsmålet om kapital mv.

(10) Medlemsstaterne skal udpege de myndigheder, der har ansvaret for at meddele autorisation til betalingsinstitutter, for den løbende kontrol og for at træffe beslutning om frakendelse af en autorisation. For at sikre ensartede vilkår bør medlemsstaterne ikke opstille andre krav til betalingsinstitutter end dem, der fremgår af dette direktiv. Alle beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder, bør imidlertid kunne domstolsprøves. Endvidere bør de kompetente myndigheders opgaver ikke berøre det tilsyn med betalingssystemer, der ifølge EF-traktatens artikel 105, stk. 2, fjerde led, er en opgave, der udføres af Det Europæiske System af Centralbanker.

(11) Da det er ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder betalingstjenester, og at give alle en vis grad af anerkendelse, uafhængig af deres mulighed for at opfylde alle betingelser for meddelelse af autorisation som betalingsinstitut, således at ingen ser sig tvunget ud i sort økonomi, er det nødvendigt at indføre en mekanisme, ifølge hvilken udbydere af betalingstjenester, der ikke kan opfylde disse betingelser, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I den henseende er det hensigtsmæssigt at lade medlemsstaterne opføre sådanne personer i registret over betalingsinstitutter, uden at lade alle betingelserne for autorisation gælde. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være underkastet strenge krav vedrørende antallet af transaktioner. Det bør også foreskrives, at når undtagelsen finder anvendelse, må de omhandlede betalingstjenester kun udbydes i registreringsstaten.

(12) udgår.[1]

[1] Betragtning 12 udelades, fordi betragtning 12a mere eller mindre dækker samme spørgsmål. En anden løsning kunne være at nummerere betragtning 12a som betragtning 12 og betragtning 12b som betragtning 12a.

(12a) Det er vigtigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemernes tekniske infrastrukturtjenester. Disse betalingssystemer omfatter typisk f.eks. kortordninger med fire aftalepartnere og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Fællesskabet og af de forskellige kategorier af autoriserede udbydere af betalingstjenester ifølge betingelserne i deres autorisation er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til at udbyde betalingstjenester og adgang til betalingssystemer. Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af autoriserede betalingsinstitutter og kreditinstitutter, så enhver udbyder af betalingstjenester, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastrukturtjenester på samme vilkår. En forskellig behandling af autoriserede udbydere af betalingstjenester og dem, der er omfattet af undtagelsen i artikel 21 i dette direktiv og af undtagelsesbestemmelsen i artikel 8 i direktiv 2000/46/EF, kan begrundes i forskellene i deres tilsynsmæssige system i forhold til de autoriserede udbydere af betalingstjenester. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkårene kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i omkostninger, der skabes af udbyderne af betalingstjenester. Dette foregriber ikke medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med direktiv 98/26/EF og heller ikke ECB's og ESCB's kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer, jf. artikel 105, stk. 2, i traktaten og artikel 3, stk. 1, og artikel 22 i ESCB-statutten. (...)

(12b) Bestemmelserne om adgang til betalingssystemer finder ikke anvendelse på lukkede (...) systemer, der (...) er oprettet og drives af én enkelt udbyder af betalingstjenester. Disse lukkede systemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk operere i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemerne. Lukkede betalingssystemer omfatter kortordninger med tre aftalepartnere, bankkoncerners interne systemer, betalingstjenester, der tilbydes af udbydere af telekommunikationstjenester, og betalingsformidlingstjenester, hvor operatøren af det lukkede system (...) er udbyderen af tjenesteydelser (...) til både betaleren og betalingsmodtageren. Det vil ikke være hensigtsmæssigt at give tredjepart adgang til disse lukkede (...) betalingsordninger.

(13) Der bør indføres regler for at sikre gennemsigtighed for betingelserne for udbud af betalingstjenester.

(14) Direktivet bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger. Dette direktiv finder heller ikke anvendelse på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse ifølge sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i dette direktiv.[1]

(15) udgår.[2]

(15a) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Medens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder i bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at aftale andet. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF om definition af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, skal behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.

(16) Dette direktiv bør præcisere, hvilke forpligtelser der gælder for udbydere af betalingstjenester hvad angår oplysninger til brugerne af betalingstjenester, der bør have samme høje informationsniveau om betalingstjenester for at kunne foretage velovervejede valg og kunne handle i hele EU. Af hensyn til gennemsigtigheden fastsætter dette direktiv de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at brugerne af betalingstjenester får de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger hvad angår aftalen om betalingstjenesten og betalingstransaktionerne. For at fremme et velfungerende indre marked[3] for betalingstjenester bør medlemsstaterne ikke kunne vedtage andre bestemmelser om oplysning end de dette direktiv fastsatte.

---

1 Som i ECON 8.
2 Udgår, som foreslået af ECON 9.
3 EP: affattelsen skal præciseres. Nye udkast tager sigte herpå.

(17) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig og vildledende praksis, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF (direktiv om elektronisk handel) samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. De supplerende bestemmelser i disse gældende retsakter finder fortsat anvendelse. Forbindelsen mellem dette direktiv og direktiv 2002/65/EF skal dog præciseres.

(18) De nødvendige oplysninger bør stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og udformes som standardoplysninger. Informationskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid afvige fra kravene i en rammeaftale om rækken af betalingstransaktioner.[1]

(18a) I praksis er rammeaftaler og transaktioner omfattet af disse langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler skal derfor være relativt omfattende, og oplysningerne skal altid gives på papir eller på et andet varigt medium, herunder bl.a. udprint fra pengeautomater, disketter, cd-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige computere, hvor der lagres e-mail, men derimod ikke udskrifter fra websteder, medmindre sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er relevant i forhold til oplysningernes formål, så de lagrede oplysninger kan reproduceres uændret.[2] Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte transaktioner gives, kan imidlertid aftales i rammeaftalen mellem udbyderen af betalingstjenesten og brugeren af betalingstjenesten. Det kan f.eks. aftales, at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online i forbindelse med internetbankforretninger.

---

1 Som i ECON 10.

2 Som vedtaget under det østrigske formandskab skal teksten fra den oprindelige definition af "varigt medium" i artikel 4, stk. 19, flyttes til denne betragtning.

(18b) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når han giver betalingsordren, er det ikke nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller på et andet varigt medium. Udbyderen af betalingstjenester kan give oplysningerne mundtligt (OTC) eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, f.eks. ved at slå betingelserne op på en opslagstavle i lokalerne. Der bør også gives oplysninger om, hvorvidt der foreligger mere detaljerede oplysninger (f.eks. en web-adresse). Hvis forbrugeren anmoder derom, skal de vigtigste oplysninger imidlertid gives på papir eller på et andet varigt medium.

(18c) Direktivet bekræfter forbrugerens ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende er bundet af en aftale om betalingstjenester. På tilsvarende vis kan forbrugeren til enhver tid under aftaleforholdet anmode om forudgående oplysninger og om at få en rammeaftale på papir vederlagsfrit. Forbrugeren har dermed mulighed for at sammenligne betalingstjenesteudbydernes tjenester og betingelser, og i tilfælde af tvist kan den pågældende efterprøve sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser. Disse bestemmelser opfylder reglerne i ovennævnte direktiv 2002/65/EF. De eksplicitte bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i dette direktiv bevirker ikke, at der kan opkræves gebyrer for levering af oplysninger til forbrugerne i medfør af andre gældende direktiver.

(18d) Forbrugerne bør desuden modtage basale oplysninger om gennemførte transaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilte gebyrer for disse oplysninger. De efterfølgende månedlige oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør tilsvarende gives vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov kan parterne indgå aftale om, at der opkræves gebyrer for oplysninger, der skal gives på papir, og for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis tillades det derfor medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser om, at månedlige papirbaserede betalingskontoudtog altid skal udsendes vederlagsfrit.

(19) For at fremme kundemobiliteten skal forbrugerne kunne opsige en rammeaftale efter et år, uden at det medfører opsigelsesgebyrer. For forbrugerne kan opsigelsesperioden ikke fastsættes til mere end en måned, og for udbydere af betalingstjenester skal opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv berører ikke den forpligtelse, som udbyderen af betalingstjenester har til at opsige aftalen om betalingstjenesten eller spærre anvendelsen af et betalingsinstrument som følge af andre relevante fællesskabsbestemmelser eller national lovgivning, herunder lovgivning om hvidvaskning af penge, terrorisme og forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.

(20) [Mikrobetalingsinstrumenter bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række overdrevne krav. De relevante informationskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også skal tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning vil der blive ydet brugerne af betalingstjeneser tilstrækkelig beskyttelse set i lyset af de begrænsede risici, der er forbundet med disse instrumenter.]

(21) For at opmuntre brugeren af betalingstjenester til snarest muligt at underrette udbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et instrument og således mindske risikoen for uautoriserede transaktioner, bør brugeren kun holdes ansvarlig for et begrænset beløb, medmindre brugeren af betalingstjenester har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. Når brugeren har meddelt udbyderen af betalingstjenester, at sikkerheden for hans instrument kan være skadet, bør brugeren ikke længere skulle dække tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Udbyderen af betalingstjenester er ansvarlig for den tekniske sikkerhed omkring sine egne produkter.[1]

[1] Som i ECON 11.

(21a) For at vurdere eventuel forsømmelse fra brugeren af betalingstjenester bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse skal vurderes (...) i henhold til national ret. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af instrumenter til overførsel af elektroniske midler, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige.[1]

(21b) Medlemsstaterne kan fastsætte mindre strenge bestemmelser for forbrugerne for at bevare det nuværende niveau af forbrugerbeskyttelse og fremme tilliden til, at det er sikkert at bruge elektroniske betalingsinstrumenter. Der bør tages passende hensyn til det forhold, at forskellige instrumenter indebærer forskellige risici, hvilket skulle fremme udstedelsen af sikrere instrumenter. Medlemsstaterne kan begrænse eller helt ophæve betalerens ansvar, medmindre denne har optrådt svigagtigt.

(22) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger.[2]

(23) Dette direktiv bør fastsætte regler om tilbagebetaling, der beskytter forbrugeren, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger det beløb, der med rimelighed kunne forventes. Udbydere af betalingstjenester kan tilbyde deres kunder endnu gunstigere vilkår og f.eks. tilbagebetale enhver betalingstransaktion, der omtvistes. Hvis brugeren kræver tilbagebetaling af en betalingstransaktion, hvis beløb ikke var specificeret, bør retten til tilbagebetaling ikke påvirke betalerens ansvar over for betalingsmodtageren hvad angår varer og tjenester, som er bestilt, forbrugt eller retmæssigt faktureret, eller brugerens rettigheder hvad angår tilbagekaldelse af en betalingsordre.

---

1 ECON 12.

2 Forenelig med ECON 13.

(23a) Med henblik på finansplanlægning og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcist, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv indføres der derfor et entydigt tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning. Det relevante tidspunkt er, når udbyderen af betalingstjenester reelt modtager betalingsordren eller skulle have modtaget den under normale forhold. Brugerne bør kunne stole på, at en betalingsordre gennemføres korrekt, hvis udbyderen af betalingstjenester ikke har en aftalemæssig eller vedtægtsmæssig afvisningsgrund. Afviser udbyderen af betalingstjenester en betalingsordre, bør brugeren af betalingstjenester snarest have meddelelse herom samt en begrundelse med forbehold af kravene i national ret og fællesskabsretten.

(24) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalingen. Afhængig af betalingstjenestens og betalingsordrens art kan tidspunktet ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand gælder kun i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.

(25) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår eventuelle underliggende forpligtelser mellem brugere af betalingstjenesten, at hele det beløb betaleren overfører, krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogle af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin udbyder af betalingstjenester, hvorved denne får ret til at fratrække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, skal efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer.

(26) Hvad angår gebyrer, har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter straight-through processing af betalinger. Det bør derfor under normale forhold foreskrives, at gebyrer kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive udbydere af betalingstjenester. Det bør imidlertid kun gælde, når transaktionen ikke omfatter omregning af valuta.[1] Gebyrerne kan også være med, da bestemmelserne i dette direktiv ikke berører tilfælde, hvor udbyderen af betalingstjenester undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når de krediterer deres konti. Afhængig af kontraktvilkårene kan en udbyder af betalingstjenester alene opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den handlende) for brug af betalingstjenester, hvilket indebærer, at der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Betalingssystemernes gebyrer kan antage form af et abonnentgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem udbydere af betalingstjenester eller andre formidlere.

(26a) For at fremme gennemsigtigheden og konkurrencen bør udbyderen af tjenesteydelser ikke forhindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr fra betaleren for brug af et specifikt betalingsinstrument. Når en debetkortordning er en vigtig del af betalingsinfrastrukturen, kan medlemsstaterne imidlertid forbyde betalingsmodtagere at opkræve gebyrer for betalinger foretaget med debetkort.

[1] Som i ECON 15.

(27) For at gøre betalinger i Fællesskabet mere effektive bør der for alle betalinger, der indledes af betaleren, og som foretages i euro eller en anden national EU-valuta, herunder krediteringer og indbetalinger, gælde en gennemførelsesfrist på én dag. For alle andre betalinger, som f.eks. betalinger indledt af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsesfrist på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester, der fastsætter en længere gennemførelsesfrist. Muligheden for, at betalingsmodtageren (den handlende) og udbyderen af betalingstjenester indgår en anden aftale, bør imidlertid begrænses til tre arbejdsdage, når der anvendes en ordning med direkte debitering. Ovennævnte frister kan forlænges med én arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir. Dette giver mulighed for fortsat levering af betalingstjenester til de forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Da de nationale betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsesfrist end en arbejdsdag for rent nationale betalinger for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau, hvis det er relevant.[1]

(28) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsesfrister bør udgøre god praksis, når en af udbyderne af betalingstjenester ikke er etableret i Fællesskabet.[2]

(29) Det er vigtigt, at brugerne af betalingstjenester kender de faktiske omkostninger og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan foretage deres valg. Derfor bør det ikke være tilladt at bruge ugennemsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brugen af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.[3]

---

1 Jf. ECON 16.
2 ECON 19.
3 ECON 20.

(30) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, skal brugeren have tillid til, at udbyderen af betalingstjenester vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har udbyderen forudsætninger for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er udbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke formidlere der skal involveres i gennemførelsen af transaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det fuldt ud relevant, når der ikke er tale om force majeure, at tillægge udbyderen af betalingstjenester ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som brugeren har accepteret.[1]

30a) Udbyderen af betalingstjenester bør påtage sig ansvaret for, at betalingen gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestidspunktet, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden til og med (...) til betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens udbyder af betalingstjenester, når det fulde beløb ikke krediteres betalingsmodtageren, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt (...) refundere betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette anfægter andre krav, der kan påberåbes. Intet i dette direktiv bør være til hinder for eller påvirke en eventuel kompensation og retten til tilbagebetaling mellem udbydere af betalingstjenester og eventuelle formidlere, f.eks. leverandører af databehandling, idet sådanne krav bør høre under de indgåede aftaler.

(31) Det bør være muligt for udbyderen af betalingstjenester utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Fællesskabet på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Udbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra brugeren af betalingstjenesten. Hvis betalerens udbyder af betalingstjenester også ønsker andre oplysninger som f.eks. BIC (bankidentifikationskode) eller den anden brugers navn, bør den om muligt sørge for passende midler til at kontrollere oplysningernes ensartethed. Denne bestemmelse kræver imidlertid ikke manuel kontrol og bør derfor ikke være nogen hindring for straight-through processing.

---

[1] ECON 21.

(32) For at muliggøre en effektiv bekæmpelse af svig og bekæmpe svig i hele Fællesskabet bør der indføres bestemmelser om en effektiv udveksling af oplysninger mellem udbydere af betalingstjenester, der bør have mulighed for at indsamle, behandle og udveksle personlige oplysninger om de personer, der er involveret i betalingssvig. Alle disse aktiviteter bør gennemføres i overensstemmelse med Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

(33) Det er nødvendigt at sikre en effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over udbydere af betalingstjenester, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er hensigtsmæssige, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, og har afskrækkende virkning.

(34) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at konflikter mellem udbydere af betalingstjenester og forbrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der følger af dette direktiv, kan løses med begrænsede omkostninger og på en lettilgængelig måde. Rom-konventionen sikrer, at den beskyttelse, som de obligatoriske bestemmelser i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, giver, ikke kan tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om den lov, der finder anvendelse.[1]

(34a) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele autorisation til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med klagemuligheder og udenretslige erstatningsprocedurer.

(35) Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i national lovgivning om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige formuleringer eller fejl ved fremsendelsen af opgørelser.

---

[1] EP ønsker det præciseret, at dette direktiv ikke berører bestemmelserne om gældende lovgivning, der beskytter forbrugerne.

(36) Da det er nødvendigt at kontrollere, at dette direktiv fungerer tilfredsstillende og overvåge udviklingen frem mod oprettelsen af et indre marked for betalinger, bør Kommissionen tre år efter udløbet af gennemførelsesperioden for dette direktiv udarbejde en rapport.

(37) Da bestemmelserne i direktiv 97/5/EF er blevet fuldstændig ændret, bør dette direktiv ophæves.

(38) Det er nødvendigt at fastsætte mere præcise regler om svigagtig brug af betalingskort, et område, der på nuværende tidspunkt er dækket af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF. Disse direktiver bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(39) Da finansieringsinstitutter i henhold til direktiv 2006/48/EF ikke er omfattet af reglerne for kreditinstitutter, bør de omfattes af de samme krav som betalingsinstitutter, så de kan udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet. Direktiv 2006/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(39a) Da betalingsformidling i dette direktiv defineres som en betalingstjeneste, der kræver autorisation for betalingsinstitutter og registrering for fysiske eller juridiske personer, der er omfattet af en undtagelsesbestemmelse under visse omstændigheder specificeret i dette direktiv, bør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(40) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lov før direktivets ikrafttrædelse, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.

(41) Da målene med den foreslåede indsats, nemlig oprettelsen af et indre marked for betalingstjenester, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet i traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(42) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 som ændret ved Rådets afgørelse 2006/512/EF af 17. juli 2006 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

(43) Rådet tilskynder i overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem direktivet og gennemførelsesforanstaltningerne.[1]

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

[1] Som følge af den foreslåede ændring i artikel 85, stk. 1, skal der indsættes en ny betragtning.

AFSNIT I

Formål, anvendelsesområde og definitioner

Artikel 1

Formål

1. Dette direktiv fastlægger regler for medlemsstaternes sondring mellem følgende seks kategorier af udbydere af betalingstjenester:

a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1, litra a), i direktiv 2006/48/EF[1]

b) udstedere af elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra a), i direktiv 2000/46/EF[2]

c) postgirokontorer, der ifølge national lov har ret til at udbyde betalingstjenester

d) betalingsinstitutter som defineret i dette direktiv[3]

da) Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske eller andre offentlige myndigheder[4]

db) medlemsstater og deres regionale og lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.[5]

---

1 ECON 26, henvisning til det nye kreditinstitutdirektiv fra 2006 i stedet for direktivet fra 2000.
2 ECON 27. Ifølge artikel 8 i direktiv 2000/46/EF var udstedere af elektroniske penge undtaget.
3 ECON 28.
4 Delvis som i ECON 29.
5 Delvis som i ECON 30.

2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for gennemsigtighed i betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester og betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser hvad angår ydelse af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.[1]

3. udgår.[2]

3a. udgår.[3]

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester i Fællesskabet. Afsnit III og IV i dette direktiv finder dog kun anvendelse, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller den udbyder af betalingstjenester, der er involveret i betalingstransaktionen, er etableret i Fællesskabet.[4]

(...)
(...)

2. Afsnit III og IV i dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester i euro eller enhver anden officiel valuta i en af medlemsstaterne.[5]

3. Medlemsstaterne kan dispensere fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i dette direktiv for så vidt angår kreditinstitutter omhandlet i artikel 2, bortset fra første og andet led, i direktiv 2006/48/EF.[6]

---

1 Som i ECON 31.
2 Som i ECON 32. Centralbanker omhandles i stk. 1, litra da).
3 Flyttet til artikel 2, stk. 3.
4 Af hensyn til præcisering af teksten, forenelig med ECON 34, første del.
5 Som i ECON 34, sidste del.
6 Tidligere artikel 1, stk. 3, litra a), uændret.

Artikel 3

Områder, der ikke er omfattet

Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemled

aa) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på betalerens eller betalingsmodtagerens vegne

b) erhvervsmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder indsamling, håndtering og levering

c) betalingstransaktioner, der indebærer ikke-erhvervsmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almennyttig virksomhed

d) tjenester, hvor kontante betalinger fra betalingsmodtager til betaler erlægges som en del af en betalingstransaktion som følge af en udtrykkelig anmodning fra brugeren af betalingstjeneste umiddelbart før gennemførelsen af en betalingstransaktion i form af en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser[1]

e) pengevekslingsforretninger, dvs. kontante transaktioner, hvor pengene ikke indestår på en betalingskonto[2]

[3]f) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på udbyderen af betalingstjenester med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:

---

1 Som i ECON 36, let ændret.

2 Som i ECON 37.

3 Der lader til at være klart flertal for at undtage papirbaserede instrumenter som foreslået. Opmærksomheden henledes på, at da sådanne instrumenter ikke er omfattet af harmoniseringskravene i nærværende direktiv, står det medlemsstaterne frit efter eget skøn at anvende eventuelle nationale regler på sådanne instrumenter.

i) papirchecks som defineret i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov

ii) papirchecks som nævnt i nr. i) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Geneve-konventionen fra 1931

iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genève-konventionen af 7. juni 1930 om ensartet veksellovgivning[1]

iv) papirbaserede vouchers

v) papirbaserede rejsechecks

vi) papirbaserede egenveksler

vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostforeningen

g) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og udbydere af betalingstjenester, jf. dog artikel 23[2]

ga) betalingstransaktioner vedrørende "asset servicing" i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra g) omhandlede personer eller af investeringsfirmaer, kreditinstitutioner, (...) institutter for kollektiv investering i værdipapirer, eller administrationsselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der er autoriseret til at have finansielle instrumenter i depot

[1] Som i ECON 38.
[2] ECON 42, let ændret.

h) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, bl.a. behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentificering af data og enheder, levering af it- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og udstyr til brug for betalingstjenester

i) tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for udstederens ejendom eller i henhold til en kommerciel aftale med udstederen enten inden for et begrænset net af tjenesteudbydere eller for en begrænset række varer eller tjenesteydelser

j) betalingstransaktioner gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikation, digitalt udstyr eller it-udstyr, hvis betalingstransaktionen vedrører køb af varer eller tjenesteydelser, som leveres til det samme udstyr eller til et andet udstyr af den udbyder, der driver telekommunikations- eller it-systemet eller netværket, hvorigennem betalingen sker, og betalingen sker direkte til tjenesteudbyderen for dennes egen regning og ikke som mellemled til en tredjepart, der oprindeligt leverede varerne eller tjenesten[1]

k) betalingstransaktioner gennemført mellem udbydere af betalingstjenester for deres regning samt mellem tilknyttede agenter eller filialer for deres regning[2]

l) betalingstransaktioner mellem et moderselskab og dets datterselskaber, eller mellem datterselskaber under samme moderselskab uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end et selskab, som tilhører samme gruppe.

---

1 ECON 44, ændret.

2 ECON 45, henviser til "agents" i stedet for "tied agents" [vedrører kun den engelske tekst].

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) "*hjemland*":

   i) udgår.[1]

   ii) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende eller

   iii) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dets hovedkontor er beliggende

2) "*værtsland*": en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor en betalingstjenesteudbyderen har en filial eller en agent eller udbyder betalingstjenester

2a) "*betalingstjeneste*": forretningsaktiviteter, som er opført i bilaget[2]

2b) "*betalingsinstitut*": juridiske personer, der i overensstemmelse med artikel 6 i dette direktiv er meddelt autorisation til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Fællesskabet[3]

2c) "*betalingstransaktion*": handling, der iværksættes af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at anbringe, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren[4]

---

1 Som første del af ECON 46.
2 ECON 48, ændret.
3 Som i ECON 49.
4 Som i ECON 50.

3) "*betalingssystem*": et system til pengeoverførsel med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner

3a) "*lukket betalingssystem*": et (...) betalingssystem, hvor én enkelt udbyder af betalingstjenester er (...) betalingstjeneudbyder for såvel betaler som betalingsmodtager, og hvor (...) den pågældende udbyder af betalingstjenester leverer den betalingstjeneste, der benyttes mellem betaler og betalingsmodtager, og som hæfter for betalingstransaktionen mellem begge parter.

4) "*betaler*": enten en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der giver ordre til at udføre en betalingstransaktion[1]

5) "*betalingsmodtager*": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion[2]

5a) "*udbyder af betalingstjenester*": selskaber som omhandlet i artikel 1, stk.1, i dette direktiv, samt juridiske og fysiske personer, der drager fordel af undtagelserne i artikel 21 i dette direktiv

6) "*bruger af betalingstjenester*": en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele

6a) "*forbruger*": en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed

6b) "*rammeaftale*": en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto[3]

---

1 Som i "SRVII-forordningen", artikel 2, stk. 3, dokument PE-CONS 3630/06. Forenelig med ECON 53.

2 Som i ECON 54.

3 Forenelig med ECON 56 og 160, der er smeltet sammen i definitionen.

6c) "*betalingsformidling*": en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne

7) "*betalingskonto*": en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn, som bruges til at gennemføre betalingstransaktioner[1]

8) "*midler*": sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i direktiv 2000/46/EF[2]

9) udgår

10) "*betalingsordre*": enhver instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion

11) "*valørdato*": et referencetidspunkt, der anvendes af en udbyder af betalingstjenester ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto

12) "*referencekurs*": den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentlig tilgængelig kilde[3]

13) "*autentificering*": en procedure, der giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at verificere (...) betalingsinstrumentet eller i givet fald, at betalingsordren er autoriseret (...)[4]

14) "*referencerente*": den rente, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere[5]

---

1 Forenelig med ECON 57.
2 Som i ECON 59.
3 Forenelig med ECON 60.
4 Forenelig med ECON 61.
5 Som i ECON 62.

15) "*unik identifikationskode*": kombination af bogstaver, tal eller symboler, som udbyderen af betalingstjenester udleverer til brugeren af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester og/eller dennes betalingskonto, der er involveret i en betalingstransaktion[1]

16) "*agent*": en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved gennemførelsen af betalingstjenester

17) "*betalingsinstrument*": enhver form for personligt instrument og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester bruger for at iværksætte en betalingsordre, herunder debetkort, der gør det muligt at gennemføre transaktioner direkte over betalingskonti[2]

18) "*telekommunikationsmiddel*": ethvert middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale

19) "*varigt medium*": ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til denne på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret reproduktion af den lagrede information[3]

19a) "*mikrovirksomhed*": en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor aftalen om betalingstjenesten indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i afsnit I i bilaget til henstilling 2003/361/EF i udgaven af 6. maj 2003

19a) udgår.[4]

---

[1] Som i ECON 63. Henvisning til betalingskonto er blot tilføjet som præcisering, da det sædvanligvis er betalingskontoen, der anføres, ikke betalingstjenestebrugeren.

[2] EP ønsker debetkort defineret.

[3] Identisk med ECON 65. Se desuden betragtning 18a.

[4] Definitionen af "forbruger" er flyttet til artikel 4, stk. 6a.

20) "*arbejdsdag*": en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante udbyder af betalingstjenester, der er involveret i udførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent med henblik på udførelse af betalingstransaktioner[1]

21) "*direkte debitering*": en betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion iværksættes af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens mandat til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller til betalerens egen udbyder af betalingstjenester

22) "*filial*": et andet forretningssted end hovedkontoret, der er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial

23) "*gruppe*": en gruppe virksomheder, som består af en modervirksomhed, dens dattervirksomheder og de enheder, som modervirksomheden eller dens dattervirksomheder deltager i, samt virksomheder, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF.[2]

---

[1] Forenelig med ECON 66, formulering let ændret.

[2] Definition af gruppe som i direktiv 2002/86/EF, artikel 2, nr. 12.

AFSNIT II

Udbydere af betalingstjenester

Kapitel 1

Betalingsinstitutter

AFDELING 1

GENERELLE BESTEMMELSER

[1]*[Artikel 5*

Ansøgning om autorisation

For at få meddelt autorisation som betalingsinstitut indgives der en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:

a) en oversigt over transaktioner, der bl.a. angiver de planlagte typer betalingstjenester

b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der beviser, at betalingsinstituttet er i stand til at anvende systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige og tilpasset en sund drift

ba) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 5a nævnte startkapital

bb) en beskrivelse af den procedure, der skal følges ved juridisk adskillelse af midler i overensstemmelse med artikel 5a

c) en beskrivelse af ansøgerens former for virksomhedsstyring og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyrings- og regnskabsmæssige procedurer, der påviser, at disse kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, sunde og tilstrækkelige

[1] Artikel 5, 5a og 6 står i skarp parentes, fordi de er knyttet til spørgsmålene om tilsynskrav mv., der fortsat er uafklarede.

d) en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorvirksomhed i henhold til direktiv 2005/60/EF

e) udgår

f) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, og herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af filialer og agenter samt en beskrivelse af udliciteringsordninger, og af hans deltagelse eller engagement i et nationalt eller internationalt betalingssystem

fa) udgår

g) identiteten på personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret deltagelse i ansøgeren, jf. artikel 4, nr. 11, i direktiv 2006/48/EF, samt størrelsen af deres faktiske deltagelse og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet

h) udgår.

i) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og dokumentation for, at de er egnede og i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at udføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland

j) ansøgerens retlige status og stiftelsesoverenskomsten

k) hovedkontorets adresse

Med henblik på litra bb), c) og f), skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af revisionsordningen og den organisation, han har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og troværdighed i forbindelse med udførelsen af betalingstjenester.

Artikel 5a (ny)

Solvenskrav og andre foranstaltninger til at sikre beskyttelse af brugerne af betalingstjenesters midler

1. Et betalingsinstitut skal have en startkapital, der omfatter en af komponenterne i artikel 57, litra a) og b), i direktiv 2006/48/EF, på mindst [75 000 EUR]. Dets egenkapital, jf. artikel 57-61, 63, 64 og 66 i direktiv 2006/48/EF, må ikke falde under dette beløb.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre multipel anvendelse af elementer, som kan indgå i egenkapitalen, når betalingsinstituttet tilhører samme gruppe som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljemanagementselskab eller forsikringsselskab.

2a) Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder skal kræve, at et betalingsinstitut under hensyn til, hvilke typer af betalingstjenester det udbyder, og omfanget heraf til enhver tid råder over tilstrækkelige finansielle ressourcer til at kunne udføre sine betalingstjenester.

3. Et betalingsinstitut, der udbyder de betalingstjenester, der er nævnt i punkt 1, 2, 3 og 8 i bilaget, skal træffe passende sikkerhedsforanstaltninger til at beskytte brugerne af betalingstjenesters midler. Midlerne skal enten være:

   a) øremærket således:

      i) i forbindelse med midler modtaget fra brugere af betalingstjenester med henblik på gennemførelse af betalingstransaktioner skal betalingsinstituttet holde sådanne midler adskilt fra andre midler, der er modtaget til andre aktiviteter end betalingstjenester, og regnskaberne for disse skal føres separat.

      ii) midler modtaget fra brugere af betalingstjenester må ikke blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de brugere, som midlerne stammer fra

      iii) midler fra brugere af betalingstjenester skal være beskyttet mod ethvert krav fra tredjemand mod betalingsinstituttet

eller

b) dækket af en forsikring eller bankgaranti, der dækker hele Fællesskabets område, fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der er etableret i Fællesskabet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, og som der skulle føres separate regnskaber for i henhold til stk. 3, litra a), nr. i), hvis der ikke er en forsikring eller bankgaranti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine finansielle forpligtelser. Betingelserne for en sådan forsikring eller bankgaranti skal kunne accepteres af de kompetente myndigheder i betalingsinstituttets hjemland.

4. Når en del af de midler, der er omhandlet i stk. 3, anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som er modtaget med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af stk. 3. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, kan medlemsstaterne anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder er overbevist om, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

4a) Midler modtaget fra brugere af betalingstjenester, som betalingsinstitutter specifikt modtager i forbindelse med en betalingstjeneste, må ikke bruges til andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester. Det kreditmuligheder, der nævnes i bilagets punkt 4 og 5, ydes af andre midler hos betalingsinstituttet end betalingstjenestebrugeres midler, der indehaves til betalingstjenester.[1]

5. Denne artikel, med undtagelse af stk. 2a, finder ikke anvendelse på betalingsinstitutter, som udelukkende beskæftiger sig med betalingsformidling.

6. udgår.

[1] Som følge af, at artikel 10, stk. 2a, om ydelse af kredit udgår. Det er nødvendigt at kræve, at betalingsinstitutterne holder brugerne af betalingstjenesters midler adskilt fra midler, der er modtaget til andre formål end betalingstjenester. Kravet er, at der kun må ydes kredit fra andre midler end brugerne af betalingstjenesters midler.

Artikel 6

Meddelelse af autorisation

-1. Medlemsstaterne skal kræve, at andre foretagender end de i artikel 1, stk. 1, litra a)-c) og da)-db) nævnte samt andre end juridiske og fysiske personer omfattet af undtagelsen i artikel 21, som agter at udbyde betalingstjenester, opnår autorisation som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun autorisation til juridiske personer, som er etableret i medlemsstaten.

1. Der meddeles autorisation, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene efter artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før der meddeles autorisation kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med nationalbanken eller andre relevante offentlige myndigheder.

1a) Betalingsinstitutter, der i henhold til lovgivningen i hjemlandet har et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er registreret.

2. De kompetente myndigheder meddeler kun autorisation, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive former for virksomhedsstyring af dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket indebærer en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, kreditinstitutterne er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer; disse styringsformer, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der ydes af betalingsinstituttet.[1]

---

[1] Ny betragtning: Der må ikke lægges nogen hindringer i vejen for, at tilsynet kan udføres effektivt og tilsynskravet fungere i praksis. Et betalingsinstitut skal derfor have effektive former for virksomhedsstyring og hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder om nødvendigt kræve, at betalingstjenestevirksomheden administrativt eller regnskabsmæssigt holdes adskilt fra andre forretningsaktiviteter, eller endog forlange, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis de kompetente myndigheder finder det nødvendigt for at sikre en sund og forsigtig forvaltning af betalingsinstituttet.

2a. De kompetente myndigheder afslår at meddele autorisation, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en sund og ansvarlig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.

2b. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, nr. 46, i direktiv 2006/48/EF mellem et betalingsinstitut og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun deres autorisation, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

2c. De kompetente myndigheder meddeler kun autorisation, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

3. Autorisationen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet enten i henhold til retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret, forudsat at sådanne tjenester er omfattet af autorisationen.[1]]

Artikel 7

Meddelelse af beslutningen

Senest tre måneder efter modtagelse af ansøgningen, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, senest tre måneder efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for beslutningen, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen er blevet efterkommet eller afvist.[2]

Hvis autorisation nægtes, skal dette begrundes.

---

[1] Teksten anerkender, at betalingsinstitutter kan autoriseres til kun at yde en del af de betalingstjenester, der omhandles i bilaget.

[2] Jf. ECON 93.

Artikel 7a

Inddragelse af autorisation

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage den meddelte autorisation til et betalingsinstitut, såfremt instituttet:

   a) ikke gør brug af autorisationen inden for en frist af tolv måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at autorisation i sådanne tilfælde bortfalder, eller

   b) har opnået autorisationen ved hjælp af urigtige erklæringer eller ved hjælp af ethvert andet middel i strid med gældende bestemmelser, eller

   c) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af autorisation, eller

   d) ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed, eller

   e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at autorisationen inddrages i henhold til national lovgivning.

2. Inddragelse af en autorisation skal altid begrundes og meddeles de pågældende.

Artikel 8

Registrering

Medlemsstaterne opretter et offentligt register over alle autoriserede betalingsinstitutter og deres filialer og agenter samt alle fysiske og juridiske personer og deres filialer og agenter, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 21, og de i artikel 2, stk. 3,[1] nævnte institutter, der i henhold til national lovgivning har ret til at yde betalingstjenester. De optages i registret i den medlemsstat, hvor de er etableret.

Dette register skal identificere de betalingstjenester[2], som betalingsinstituttet er autoriseret til at udføre, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udføre. Det skal offentliggøres, være tilgængeligt online og ajourføres regelmæssigt.

Artikel 9

Bevarelse af autorisation

Hvis der foretages ændringer i de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt ifølge artikel 5, underretter betalingsinstituttet uden ophør den kompetente myndighed i hjemlandet herom.

[3]*[Artikel 10*

Aktiviteter

1. Betalingsinstitutter har ret til at udføre følgende aktiviteter:

   a) udbyde de betalingstjenester, der fremgår af bilaget[4]

[1] Det bør noteres, at de fleste af de her nævnte institutter ikke yder betalingstjenester.
[2] Autorisationen til et betalingsinstitut omfatter de i bilaget anførte betalingstjenester, og ikke de andre aktiviteter, der omhandles i artikel 10.
[3] I skarp parentes, fordi de er knyttet til spørgsmålene om tilsynskrav mv., der fortsat er uafklarede.
[4] Jf. ECON 97.

b) udbyde operationelle og nært tilknyttede accessoriske tjenester, som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstjenester, valutaomregning, depottjenester samt lagring og behandling af data[1]

c) drive betalingssystemer, uden at det berører artikel 23[2]

d) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende fællesskabslovgivning og national lovgivning.

2. Betalingsinstitutter må kun have penge tilhørende brugere af betalingstjenester stående på betalingskonti, hvis de udelukkende anvendes til betalingstransaktioner; midler, som betalingsinstitutter modtager fra brugere af betalingstjenester med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler i henhold til artikel 5 i direktiv 2006/48/EF eller elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 2000/46/EF[3].

2a) Udgår.[4]

3. Udgår].

[1] Jf. ECON 98.
[2] Tæt på ECON 99.
[3] Stort set forenelig med ECON 101.
[4] Det overlades til medlemsstaterne at bestemme, hvordan de vil regulere ydelse af kredit. Det bør også bemærkes, at ydelse af kredit ikke er omfattet af det europæiske pas for virksomheder, da det ikke er en betalingstjeneste. Se endvidere fodnoten til artikel 5a, stk. 4a.

AFDELING 2

ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 11

Anvendelse af filialer, agenter eller enheder, hvortil aktiviteterne udliciteres[1]

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent eller en filial, skal det meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:

a) navn og adresse på agenten eller filialen

b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenterne eller filialerne vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF

c) udgår

d) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for den agent eller filial, der skal anvendes til udbydelse af betalingstjenester, og bevis for, at de er tilforladelige personer.

1a) Når de kompetente myndigheder modtager oplysningerne i stk. 1, litra a) - d), kan de opføre agenten eller filialen i det register, der er oprettet i henhold til artikel 8.

1aa. udgår.

1b. Før de kompetente myndigheder opfører agenten eller filialen i registret, kan de, hvis de skønner, at de modtagne oplysninger eventuelt ikke er korrekte, træffe yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.

[1] Forenelig med ECON 105.

1c. Hvis de kompetente myndigheder efter disse foranstaltninger ikke er overbevist om, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, litra a) - d), er korrekte, skal de afvise at opføre agenterne eller filialerne i det register, der er oprettet i henhold til artikel 8.

1d. Hvis betalingsinstituttet ønsker at fortsætte aktiviteter i en anden medlemsstat ved at engagere en agent eller oprette en filial, skal det følge procedurerne i artikel 20. Før agenten eller filialen kan registreres i henhold til denne artikel, skal hjemlandets kompetente myndigheder underrette værtslandets kompetente myndigheder om, at de agter at registrere agenten eller filialen og tage deres opfattelse i betragtning. Hvis det foreslåede værtslands kompetente myndigheder har rimelige grunde til at formode, at der i forbindelse med det påtænkte engagement af agenten eller den påtænkte oprettelse af filialen begås eller forsøges begået hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme som defineret i direktiv 2005/60/EF, eller at dette er begået eller er forsøgt begået, eller at engagementet af en sådan agent eller oprettelsen af en sådan filial kunne øge risikoen for hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, skal de underrette hjemlandets kompetente myndigheder, der kan afvise at registrere agenten eller filialen eller kan trække registreringen af agenten eller filialen tilbage, hvis den allerede er foretaget.

2. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at udlicitere betalingstjenesteoperationer, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Væsentlige driftsmæssige funktioner må ikke overlades til tredjemand på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af instituttets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om instituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv[1].

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som væsentlig, hvis en fejl eller et svigt i udførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af forpligtelserne i medfør af dets tilladelse, der kræves i henhold til dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser i henhold til dette direktiv, eller dets finansielle præstationer eller dets betalingstjenesters soliditet eller kontinuitet.[2]

---

[1] Som artikel 13, stk. 5, første afsnit, i direktiv 2004/39/EF (MiFID-direktivet).

[2] Som artikel 13, stk. 1, i Kommissionens direktiv 2006/73/EF.

[1]Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutterne, hvis de udliciterer væsentlige operationelle funktioner, overholder følgende betingelser:

a) udlicitering må ikke føre til, at den øverste ledelse delegerer sit ansvar

b) betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for dets kunder i henhold til dette direktiv må ikke ændres

c) de betingelser, som betalingsinstituttet skal overholde for at blive meddelt tilladelse i overensstemmelse med (…) dette afsnit og bevare tilladelsen, må ikke undermineres

d) ingen af de øvrige betingelser, som betalingsinstituttets tilladelse blev meddelt under, må fjernes eller ændres.

3. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter brugerne af betalingstjenester herom.

Artikel 12

Erstatningsansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at undgå unødvendige driftsrisici.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde ansvar for enhver handling, der foretages af deres, ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er udliciteret aktiviteter.[2]

---

1 Som artikel 14, stk. 1, i Kommissionens direktiv 2006/73/EF.

2 Stort set forenelig med ECON 111, med undtagelse af udeladelsen på engelsk af ordet "tied" i "tied agent".

Artikel 13

Registrering

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter fører alle de registre, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.[1]

Artikel 14

Hovedkontorets beliggenhed

udgår.[2]

AFDELING 3

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG TILSYN

Artikel 15

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af autorisation til og tilsyn med betalingsinstitutter i henhold til dette afsnit udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning.

   De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske aktører, og interessekonflikter skal undgås. De må ikke være betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer.

   Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

---

[1] Som i ECON 112.

[2] Stk. 1 er flyttet til artikel 6, stk. 2, og stk. 2 er flyttet til artikel 21, stk. 1b. Stk. 2 er udeladt som i ECON 114, dog med en anden begrundelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.

3. Hvis der på en medlemsstats område er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer medlemsstaten, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan udføre deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de kompetente myndigheder for anliggender, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.[1]

4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som skal udføres af de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til stk. 1.[2]

Artikel 16

Løbende tilsyn[3]

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportionalt, hensigtsmæssigt og afpasset efter de risici, betalingsinstitutterne er eksponeret for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit, er de kompetente myndigheder berettiget til at tage følgende skridt og navnlig:[4]

a) kræve, at betalingsinstituttet fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere overholdelsen

b) udføre inspektioner på stedet hos et betalingsinstitut, en enhed, som betalingstjenesteoperationer er udliciteret til, samt en agent eller en filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar[5]

---

1 For at sikre samarbejde mellem de nationale kompetente myndigheder, der fører tilsyn med betalingsinstitutter, og de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kreditinstitutter, når disse myndigheder ikke er identiske.
2 Tidligere artikel 15a.
3 Som i ECON 118.
4 Som i ECON 119.
5 Forenelig med ECON 120.

c) udstede henstillinger og retningslinjer og i givet fald træffe bindende administrative bestemmelser[1]

d) udgår[2]

e) suspendere eller tilbagetrække autorisationer i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 7a.[3]

Med forbehold af reglerne for tilbagekaldelse af tilladelser og tilfælde omfattet af straffelovgivningen skal medlemsstaterne sørge for, at deres respektive kompetente myndigheder i tilfælde af, at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.[4]

Artikel 17

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tjenstlig tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.

2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 19 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.

3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 44-52 i direktiv 2006/48/EF med de fornødne ændringer.

---

1 Forenelig med ECON 121.

2 Da det tidligere litra d) meget vel kan skabe betydelige problemer for nogle medlemsstater på grund af den måde, som deres nationale forvaltning er struktureret på, foreslås det, at dette litra erstattes med et nyt stk. 3, der vil ligne artikel 54 i direktiv 2006/48/EF og derfor sandsynligvis vil kunne accepteres af alle medlemsstater.

3 Forenelig med ECON 122.

4 Som artikel 54 i direktiv 2006/48/EF.

Artikel 18

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.

Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 19

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med Den Europæiske Centralbank og medlemsstaters nationale centralbanker og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til fællesskabslovgivningen eller national lovgivning om udbydere af betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne skal desuden tillade udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder, og

   a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele autorisation og føre tilsyn med betalingsinstitutter

   b) Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og tilsynsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklingssystemer[1]

   c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til dette direktiv og anden fællesskabslovgivning, der finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, såsom lovgivning om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

[1] Forenelig med ECON 125.

Artikel 20

Udøvelse af retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

1. Autoriserede betalingsinstitutter, der for første gang ønsker at udbyde betalingstjenester[1] i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, anmelder dette til de kompetente myndigheder i hjemlandet.

   Senest en måned efter modtagelsen af sådanne oplysninger underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet om navn og adresse på betalingsinstituttet og oplyser om, hvilke betalingstjenester det pågældende betalingsinstitut påtænker at udbyde på værtslandets område.

2. For at de kompetente myndigheder i hjemlandet kan udføre kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger efter artikel 16 vedrørende en filial eller en agent, som et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område, har ansvaret for, samarbejder de med de kompetente myndigheder i værtslandet.

3. Inden for rammerne af dette samarbejde i henhold til stk. 1 og 2, underretter den kompetente myndighed i hjemlandet den kompetente myndighed i værtslandet, når den ønsker at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

   Hvis begge myndigheder ønsker det, kan den kompetente myndighed i hjemlandet imidlertid uddelegere kontrollen på stedet med det pågældende betalingsinstitut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

4. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, herunder om filialers eller agenters overtrædelser eller mistanke om sådanne overtrædelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger.

---

[1] For at tydeliggøre, at artiklen regulerer retten til at udbyde betalingstjenester, men ikke andre aktiviteter udført af betalingsinstitutter.

4a) Uanset ovenstående er de kompetente myndigheder i værtslandet ansvarlige for tilsynet med, at forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordningerne vedrørende bekæmpelse af terrorisme overholdes.[1]

AFDELING 4
UNDTAGELSER

[2][*Artikel 21*

Betingelser

1. Uanset artikel 1, stk. 1, litra d), kan medlemsstaterne dispensere eller tillade deres kompetente myndigheder at dispensere helt eller delvis fra anvendelsen af proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2 og tillade, at fysiske eller juridiske personer optages i det i artikel 8 omhandlede register, hvis

a) den pågældende persons samlede forretningsaktiviteter, herunder også agenter eller filialer, for hvilke personen har det fulde ansvar, genererer en omsætning hidrørende fra betalingstjenester med et samlet beløb på ikke over 5 mio. EUR i gennemsnit over en måned og 6 mio. EUR på et hvilket som helst tidspunkt

og

b) ingen af de fysiske personer, der er involveret i kontrollen med eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme.[3]

1b. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med denne artikel, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.[4]

---

1 Som i ECON 128.
2 I skarp parentes, da teksten er knyttet til spørgsmålet om kapital mv.
3 Som i litra c) i ECON 129.
4 Tidligere artikel 14, stk. 2.

2. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal behandles som betalingsinstitutter. De må imidlertid inden for Fællesskabet kun udbyde betalingstjenester i den medlemsstat, hvor de er registreret.

Medlemsstaterne kan også foreskrive, at de kun kan udføre nogle af de aktiviteter, der er nævnt i artikel 10.

3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i stk. 1. Medlemsstaterne sikrer, at personen, når betingelserne i denne artikel ikke længere opfyldes, skal søge autorisation inden 30 kalenderdage efter proceduren i artikel 6.[1]

Artikel 22

Underretning og information

Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 21, underretter den Kommissionen herom senest på den dato, der er fastsat i artikel 85, stk. 1, første afsnit, og derefter om enhver senere ændring snarest muligt. Endvidere skal den underrette Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og skal hvert år underrette Kommissionen om omsætningen for betalingstjenester pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 21, stk. 1, litra a).[2]]

[1] Forenelig med den sidste del af ECON 129.
[2] Forenelig med ECON 130.

Kapitel 2

Fælles bestemmelser

Artikel 23

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang for autoriserede eller registrerede udbydere af betalingstjenester, som er juridiske personer, til betalingssystemer er objektive, ikke-diskriminerende og proportionale, og at de ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici og beskytte betalingssystemets finansielle og operationelle stabilitet.

   Betalingssystemer må ikke pålægge udbydere eller brugere af betalingstjenester eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

   a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer

   b) en regel, der forskelsbehandler autoriserede udbydere af betalingstjenester eller registrerede udbydere af betalingstjenester hvad angår deres rettigheder, forpligtelser og beføjelser

   c) begrænsninger baseret på institutionel status.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

   a) betalingssystemer, der er udpeget i henhold til direktiv 98/26/EF, og

   b) betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, der tilhører en gruppe sammensat af enheder med kapitalforbindelser, hvor én af de forbundne enheder udøver effektiv kontrol over de andre forbundne enheder, og

   c) lukkede betalingssystemer.

Artikel 23a

Forbud mod, at andre end udbydere af betalingstjenester udfører betalingstjenester

Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er udbydere af betalingstjenester eller eksplicit er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester som opført i bilaget.

AFSNIT III

Åbenhed om betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester

Kapitel -1

Generelle bestemmelser

Artikel 23b

Anvendelsesområde

1. Afsnit III finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at afsnit III ikke finder anvendelse helt eller delvis, når brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger.[1]

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere. (...)[2]

(...)[3]

---

[1] Alle virksomheder vil kunne nå til enighed på anden måde om bestemmelserne i afsnit III. Dette forslag svarer til ECON 34, selv om ordlyden er anderledes. Der sondres i EF-lovgivning ofte mellem forbrugere og andre.
EP: mikrovirksomheder bør behandles som forbrugere, ønsker stadig at anvende definitionen på erhvervsmæssig bruger.

[2] Jf. artikel 78, nyt stk. 1a.

[3] Flyttet til artikel 23c.

Artikel 23c

Andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden fællesskabslovgivning, som indeholder supplerende krav om forhåndsinformation.

Hvor imidlertid også direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 - undtagen stk. 2, litra c) - g), stk. 3, litra a), d) og e), samt stk. 4, litra b) - med nærværende direktivs artikel 25, 26, 30 og 31.

Artikel 23d

Gebyrer for oplysninger

1. Udbyderen af betalingstjenester kan ikke afkræve brugeren af betalingstjenester betaling for at give oplysninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 36, stk. 2, og artikel 37, stk. 2.[1]

2. Udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester kan aftale betaling for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester efter anmodning, eller overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.[2]

3. Når udbyderen af betalingstjenester kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 1 og 2, skal de være passende og i tråd med de faktiske omkostninger, som udbyderen af betalingstjenester har afholdt.

Artikel 23e

Bevisbyrden vedrørende oplysninger

Medlemsstaterne kan kræve, at udbyderen af betalingstjenester har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.[3]

---

1 Svarer til ECON 210, dog i en anden artikel. Se betragtning 18c og 18d.
2 Stk. 2 og 3 svarer til ECON 212, dog i en anden artikel.
3 Se ECON 177. EP: ikke nogen mulighed. Direkte indblanding i national procesret bør undgås.

[Artikel 23f (ny)

Undtagelse fra oplysningskravene for mikrobetalingsinstrumenter og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på ikke over 30 EUR, eller som på intet tidspunkt lagrer midler på over 150 EUR:

   a) skal udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 30, 31 og 35 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, og gebyrerne, samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger, der kræves i henhold til artikel 31, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde,

   b) kan det aftales, at udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 36 og 37 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:

      i) kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun skal oplyse det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner

      ii) ikke skal have pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis udbyderen af betalingstjenester på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Udbyderen af betalingstjenester skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.

2. Stk. 1, litra b), finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF.

[3. For så vidt angår rent nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1.

4. Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 3, underretter den Kommissionen herom senest på den dato, der er fastsat i artikel 85, stk. 1, første afsnit, og derefter om enhver senere ændring snarest muligt. I denne underretning skal medlemsstaten angive, hvilke tærskler der er anvendt, og hvilke typer betalingsinstrumenter tærsklerne gælder for. Endvidere skal medlemsstaten årligt underrette Kommissionen om værdien af de betalingstransaktioner, der er foretaget med de pågældende betalingsinstrumenter. Kommissionen forelægger hvert år det i artikel 77 omhandlede betalingsudvalg en rapport om anvendelsen af undtagelsesbestemmelsen.]

Kapitel 1
Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 24
Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.

2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er udbyderen af betalingstjenester ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed[1], som brugeren af betalingstjenester allerede modtager på grundlag af rammeaftalen med en anden udbyder af betalingstjenester, eller som han vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

[1] EP: ønsker i hele afsnittet at foretage den sondring, at væsentlige oplysninger meddeles (gives), medens alle andre oplysninger meddeles efter første anmodning (fra udbyderen af betalingstjenester kun efter anmodning).

Artikel 25

Generel forhåndsinformation

1. Medlemsstaterne kræver, at udbyderen af betalingstjenester, inden brugeren af betalingstjenester bliver bundet af enkeltstående betalingstjenesteaftaler eller -tilbud, skal stille de oplysninger og betingelser, der er nævnt i artikel 26, til rådighed for brugeren, på en let tilgængelig måde[1]. Efter anmodning fra brugeren af betalingstjenester meddeler udbyderen af betalingstjenester oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium.[2] De affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på brugerens anmodning ved hjælp af telekommunikation, og dette ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter stk. 1 straks efter gennemførelsen af transaktionen.

3. Forpligtelserne i henhold til stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren, herunder også oplysningerne i overensstemmelse med artikel 26.

Artikel 26

Oplysninger og betingelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester:

   a) præcisering af de oplysninger eller den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende, for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt

   b) den maksimale frist for gennemførelse af den ønskede betalingstjeneste

---

[1] Svarer til ECON 137, 139 og 150. Følger delvis ECON 136, da det kræves, at oplysninger skal gives på papir efter anmodning.

[2] Se betragtning 18b.

(...)

c) (...) alle gebyrer, som brugeren af betalingstjenester skal betale til udbyderen af betalingstjenester, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne (...)[1]

ca) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen

(...)

3. Hvor det er relevant, skal andre relevante oplysninger, som er omhandlet i artikel 31, stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester på en let tilgængelig måde.[2]

Artikel 27

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af betalingsordren

Umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren skal betalerens udbyder af betalingstjenester meddele betaleren følgende oplysninger eller stille dem til rådighed for ham på den måde, der er fastsat i artikel 25, stk. 1:

a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren

b) betalingstransaktionens beløb udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren[3]

---

1 Liste over gebyrer, et begreb, der er aftalt med EP, formuleringen skal kontrolleres.

2 De fleste af oplysningskravene i artikel 31 finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner. Det synes imidlertid klart, at nogle krav ikke er relevante i praksis (f.eks. nr. 2), litra f), nr. 4, punkt 4), nr. 5), litra a)-c) og nr. 6)).
ECON 138, jf. artikel 31, nr. 1), litra d), ECON 139, jf. artikel 31, nr. 1), litra c), ECON 141, jf. artikel 51, nr. 5), litra l), hvor der ikke blev foreslået nogen ændring, ECON 142 og 146, jf. artikel 31, nr. 2), litra c), ECON 144, jf. artikel 31, nr. 5), litra f), ECON 148, jf. artikel 31, nr. 7), litra -a) og a), ECON 149, jf. artikel 2, litra c).
ECON 143 supplerer et punkt, der er udgået.

3 Se også ændring i litra c). Præciseringen er på linje med ECON 155. Der er også behov for tilsvarende ændringer i artikel 27, 36 og 37.

ba) (...) det samlede beløb for de gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne (...)[1]

c) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, forudsat at den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 26, stk. 1, litra ca), og betalingstransaktionens beløb efter valutaomregningen[2]

d) datoen for modtagelsen af betalingsordren.[3]

Artikel 28

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelsen

Umiddelbart efter gennemførelsen af betalingstransaktionen skal betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester meddele betalingsmodtageren følgende oplysninger eller stille dem til rådighed for ham på den måde, der er fastsat i artikel 25, stk. 1:

a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen

b) det beløb, som er overført fra betaleren ved betalingstransaktionen udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed.[4]

c) (...) beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne (...)[5]

d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb inden denne valutaomregning

---

1 Liste over gebyrer, et begreb, der er aftalt med EP, formuleringen skal kontrolleres.
2 Jf. ECON 157.
3 På linje med ECON 154, men under hensyntagen til den kendsgerning, at det kun er datoen for modtagelsen af betalingsordren, der kan opgives på dette stadium.
4 Jf. fodnote til artikel 27.
5 Liste over gebyrer, et begreb, der er aftalt med EP, formuleringen skal kontrolleres.

e) valørdatoen for kreditering.

Kapitel 2
Rammeaftaler

Artikel 29
Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale[1].

Artikel 30
Generel forhåndsinformation

1. Medlemsstaterne kræver, at udbyderen af betalingstjenester, i god tid inden brugeren af betalingstjenester bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne alle gældende oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 31. De affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes[2].

2. Hvis rammeaftalen er indgået på brugerens anmodning ved hjælp af telekommunikation, og dette ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter stk. 1 straks efter indgåelsen af rammeaftalen.

3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger, som kræves i henhold til artikel 31.

---

1 Svarer til ECON 160.
2 På linje med ECON 161 og 173.

Artikel 31

Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles brugeren af betalingstjenester:

1) udbyderen af betalingstjenester

a) navnet på udbyderen af betalingstjenester, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-mailadresser, som har betydning for kommunikationen med udbyderen af betalingstjenester

b) udgår

c) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 8 eller om et andet relevant offentligt register over autorisation af betalingstjenesteudbyderen og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register[1]

d) hvor det er relevant, en erklæring om, at midler, der er modtaget til en betalingstransaktion af betalingstjenesteudbyderen, ikke er omfattet af en indskudsgarantiordning[2]

2) brug af betalingstjenester

a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste

b) præcisering af de oplysninger eller den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende, for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt

c) formen af og proceduren for meddelelse af samtykke til at udføre en betalingstransaktion og tilbagetrækning af samtykke i overensstemmelse med artikel 41 og 56[3]

---

1 Bestemmelsen svarer til ECON 138. Den finder anvendelse på både enkeltstående transaktioner og rammeaftaler.

2 Forenelig med ECON 139. Den samme erklæring vil blive medtaget i oplysninger vedrørende enkeltstående transaktioner under henvisning til artikel 25, stk. 3.

3 På linje med ECON 171 samt ECON 142, 146 og 165, hvis tilbagetrækning skal forstås som ophævelse og omfatter tilbagekaldelse.

d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre som defineret i artikel 54, stk. 1, modtages, og det cut-off-tidspunkt, der er fastsat af udbyderen af betalingstjenester

e) den maksimale frist for gennemførelse af de ønskede betalingstjenester[1]

f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale udgiftslofter for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 1[2]

3) gebyrer, renter og vekselkurser

a) alle gebyrer, som brugeren af betalingstjenester skal betale til udbyderen af betalingstjenester, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne (...)[3]

b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde[4], eller hvis referencerenten og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente (…) og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerente eller referencekurs[5]

c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerenten eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2

4) kommunikation

a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugerens udstyr, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser ifølge dette direktiv

b) den måde, hvorpå, og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed[6]

---

1 Som ECON 162 men uden begrænsning til tjenester, der udelukkende ydes af betalerens betalingstjenesteudbyder.
2 Ændring som ved ECON 166.
3 Liste over gebyrer, et begreb, der er aftalt med EP, formuleringen skal kontrolleres.
4 Renten beregnes ikke i forhold til transaktioner men i forhold til midlerne på en konto.
5 Forenelig med ECON 168; udvider muligheden for fast rente.
6 På linje med ECON 172, bestemmelsen finder ikke kun anvendelse på artikel 36 og 37, men også på anden information under dette direktiv.

c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold

d) betalingstjenestebrugerens ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 32[1]

5) beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger

a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, brugeren af betalingstjenester skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt om hvordan udbyderen af betalingstjenester skal underrettes, jf. artikel 46, litra b)[2]

b) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå udbyderen af betalingstjenester forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 43

c) betalerens ansvar i henhold til artikel 50, herunder oplysninger om det relevante beløb

d) hvordan og hvornår brugeren af betalingstjenester skal give udbyderen af betalingstjenester meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt transaktion i overensstemmelse med artikel 47a samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 49

e) betalingstjenesteudbyderens ansvar for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 67

f) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 52 og 53[3]

---

1 På linje med ECON 170.
2 Som ECON 141 og 163.
3 Som ECON 164.

6) *ændringer i og opsigelse af rammeaftalen*

a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at brugeren af betalingstjenester anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 33, medmindre han inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler udbyderen af betalingstjenester, at han ikke kan godkende dem

b) aftalens varighed

c) betalingstjenestebrugerens ret til at opsige rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 33, stk. 1, og artikel 34[1]

7) *erstatning*

a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om den kompetente domstol[2];

b) de klagemuligheder og udenretslige erstatningsprocedurer, som er tilgængelige for brugeren af betalingstjenester i henhold til afsnit IV, kapitel 4.

Artikel 32

Adgang til oplysninger og aftalebetingelser i rammeaftalen[3]

Brugeren af betalingstjenester har på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 31, på papir eller et andet varigt medium[4].
(...)[5]

---

1 Som ECON 162.
2 Jf. ændring i betragtning 34.
3 Overskrift på linje med ECON 175.
4 Forenelig med ECON 176. Jf. betragtning 18c.
5 ECON 177, jf. artikel 23e.

Artikel 33

Ændringer i aftalebetingelser

1. Udbyderen af betalingstjenester skal informere om eventuelle ændringer i rammeaftalen samt om de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 31, på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato[1].

   Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 31, nr. 6), litra a), skal udbyderen af betalingstjenester meddele brugeren af betalingstjenester, at han anses for at have godkendt disse ændringer, hvis han ikke inden ikrafttrædelsesdatoen meddeler udbyderen af betalingstjenester, at han ikke kan godkende dem. I dette tilfælde skal udbyderen af betalingstjenester specificere, at betalingstjenestebrugeren har ret til at opsige rammeaftalen øjeblikkeligt og gebyrfrit inden datoen for anvendelsen af ændringer[2].

2. Ændringer i renten eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkeligt uden varsel, forudsat at en sådan ret er aftalt i rammeaftalen, og at ændringerne bygger på den referencerente eller den referencekurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 31, nr. 3), litra b) og c). Brugeren af betalingstjenester skal underrettes om ændringen i renten så hurtigt som muligt på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde[3]. Ændringer i renten eller valutakursen, der er mere gunstige for brugerne af betalingstjenester, kan anvendes uden varsel.

3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle brugerne af betalingstjenester[4].

---

1 Forenelig med ECON 178.
Spørgsmålet om, hvordan der kan sørges for oplysninger om ændringer i forbindelse med taletidskort osv., vil kunne behandles i en særlig artikel om mikrobetalinger.

2 Forenelig med ECON 178 og 179.

3 For så vidt angår substansen på linje med ECON 180 og 181.

4 Identisk med ECON 182.

Artikel 34

Ophør[1]

1. Brugeren af betalingstjenester kan opsige rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist kan ikke overstige en måned[2].

(...)

1a. En rammeaftale, der er indgået for en periode på over 12 måneder eller på ubestemt tid, skal kunne opsiges efter udløbet af de 12 måneder, uden at det medfører opsigelsesgebyr for brugeren af betalingstjenester. I alle andre tilfælde skal opsigelsesgebyrerne være rimelige og svare til omkostningerne[3].

1b Hvis det er fastlagt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester opsige en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som anført i artikel 30, stk. 1.

2. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales proportionalt for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales proportionalt.

2a. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende partens ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for brugere af betalingstjenester.

---

1 Jf. betragtning 19.
2 Svarer for så vidt angår substansen til ECON 183 og 187.
3 Identisk med ECON 184.

Artikel 35

Oplysninger før gennemførelse af en særskilt betalingstransaktion

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er indledt af betaleren, skal en udbyder af betalingstjenester, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, eksplicit oplyse om den maksimale gennemførelsestid og de gebyrer, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne (...)[1].

(...)[2]

Artikel 36

Oplysninger til betaleren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto, eller hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto efter modtagelsen af betalingsordren, skal betalerens udbyder af betalingstjenester meddele betaleren følgende oplysninger på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1:

   a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren[3]

   b) betalingstransaktionens beløb udtrykt i den valuta, som betalerens betalingskonto debiteres i eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren[4]

   c) hvis relevant, beløbet for (...) eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, (...) og (...) en liste herover, eller den rente, som betaleren skal betale[5]

---

1 Liste over gebyrer, et begreb, der er aftalt med EP, formuleringen skal kontrolleres.
2 Udgået, som også foreslået i ECON 189.
3 ECON 192, jf. fodnote til artikel 27.
4 Jf. fodnote til artikel 27.
5 Liste over gebyrer, et begreb, der er aftalt med EP, formuleringen skal kontrolleres.

d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb efter valutaomregningen[1]

e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren[2].

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på den aftalte måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret. Parterne kan aftale betaling af gebyrer i rammeaftalen, hvis sådanne oplysninger skal foreligge på papir.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve (...), at udbyderen af betalingstjenester skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit. (...)[3]

Artikel 37

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1, give modtageren følgende oplysninger:

a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen[4];

b) udgår

---

1 ECON 194.
2 Jf. artikel 27.
3 Jf. artikel 78, nyt stk. 1a.
4 Forenelig med ECON 199.

c) det beløb, som er overført fra betaleren ved betalingstransaktionen, udtrykt i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i[1]

d) hvis relevant, beløbet for (...) eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, (...) og (...) en liste herover, eller den rente, som betaleren skal betale[2]

e) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb inden valutaomregningen

f) valørdatoen for kreditering.

3. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på den aftalte måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret. Parterne kan aftale betaling af gebyrer i rammeaftalen, hvis sådanne oplysninger skal foreligge på papir.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve (...), at udbyderen af betalingstjenester skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit. (...)[3]

Artikel 38

Mikrobetalinger

Udgår[4]

[1] Jf. fodnote til artikel 27.
[2] Liste over gebyrer, et begreb, der er aftalt med EP, formuleringen skal kontrolleres.
[3] Jf. artikel 78, nyt stk. 1a.
[4] Skal erstattes af artikel 23f.

Kapitel 3

Fælles bestemmelser

Artikel 39

Transaktionsvaluta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.

2. Hvis der tilbydes en valutaomregning, før betalingstransaktionen indledes, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, er den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten, forpligtet til at give betaleren alle oplysninger om gebyrer samt om den[1] kurs, der anvendes ved omregningen[2].

   Betaleren skal udtrykkeligt godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 40

Oplysninger om tillægsgebyrer eller nedsættelser

1. Hvis betalingsmodtageren for brug af et givet betalingsinstrument opkræver gebyrer eller tilbyder en nedsættelse, underretter han betaleren herom, før betalingstransaktionen indledes[3].

2. Hvis en udbyder af betalingstjenester eller tredjemand for brug af et givet betalingsinstrument opkræver gebyrer, underrettes brugeren af betalingstjenester herom, før betalingstransaktionen indledes.

---

1 Betalingsmodtageren bør oplyses om den faktiske valutakurs.
2 Som i ECON 207.
3 Bestemmelsen i sidste punktum er flyttet til artikel 40c, stk. 3.

AFSNIT IV

Rettigheder og pligter

i forbindelse med udbud og brug af betalingstjenester

Kapitel -1

Fælles bestemmelser

Artikel 40b

Anvendelsesområde

1. Hvis brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger, kan parterne aftale, at artikel 40c, stk. 1, artikel 41, stk. 3, samt artikel 48, 50, 52, 53 og 56 ikke finder anvendelse helt eller delvis. Parterne kan også aftale et andet tidsrum end det, der er fastsat i artikel 47a.

1a. Medlemsstaterne kan bestemme, at artikel 75 ikke finder anvendelse, når brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere. (...)[1]

Artikel 40c

Gældende gebyrer

1. Udbyderen af betalingstjenester kan ikke afkræve brugeren af betalingstjenester betaling for opfyldelse af sin oplysningspligt eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 55, stk. 1, artikel 56, stk. 3, og artikel 66, stk. 2. Disse gebyrer aftales af brugeren af betalingstjenester og udbyderen af betalingstjenester, og de skal være rimelige og svare til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

[1] Jf. artikel 78, nyt stk. 1a.

2. Når en betalingstransaktion ikke involverer valutaomregning, kræver medlemsstaterne, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som hans udbyder af betalingstjenester opkræver, og betaleren betaler de gebyrer, som hans udbyder af betalingstjenester opkræver[1].

(...)

3a. Udbyderen af betalingstjenester må ikke hindre betalingsmodtageren i at kræve et gebyr eller en nedsættelse hos betaleren for brugen af det pågældende betalingsinstrument. Medlemsstaterne kan dog, (…) hvis debetkort udgør en vigtig del af betalingsmarkedet, forbyde eller begrænse opkrævning af gebyr for debetkort[2].

[Artikel 40d (ny)

Undtagelse for mikrobetalingsinstrumenter og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på ikke over 30 EUR, eller som på intet tidspunkt lagrer midler på over 150 EUR, kan det aftales:

a) at artikel 46, stk. 1, litra b), artikel 47, stk. 1, litra c) og ca), samt artikel 50, stk. 3 og 4, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke tillader indefrysning heraf eller forhindring af yderligere anvendelse

b) at artikel 48, artikel 49 og artikel 50, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt

c) at udbyderen af betalingstjenester som en undtagelse fra artikel 55, stk. 1, ikke skal give brugeren af betalingstjenester meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den mangende gennemførelse fremgår tydeligt af i den givne sammenhæng

d) at der som en undtagelse fra artikel 60 og 62 anvendes andre gennemførelsesperioder.

---

1 Se betragtning 26.

2 ECON 208. Tilføjelse på EP's foranledning som skal drøftes.

2. Stk. 1 finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF.

3. For så vidt angår rent nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1.

4. Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 3, underretter den Kommissionen herom senest på den dato, der er fastsat i artikel 85, stk. 1, første afsnit, og derefter om enhver senere ændring snarest muligt. I denne underretning skal medlemsstaten angive, hvilke tærskler der er anvendt, og hvilke typer betalingsinstrumenter tærsklerne gælder for. Endvidere skal medlemsstaten årligt underrette Kommissionen om værdien af de betalingstransaktioner, der er foretaget med de pågældende betalingsinstrumenter. Kommissionen forelægger hvert år det i artikel 77 omhandlede betalingsudvalg en rapport om anvendelsen af undtagelsesbestemmelsen.]

Kapitel 1
Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 41

Samtykke og tilbagetrækning af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har givet sit samtykke til betalingsordren[1]. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen[2].

2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester[3].

   Hvis dette samtykke mangler, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.

---

1 ECON 213.
2 ECON 216.
3 Svarer til ECON 214.

3. Betaleren kan til enhver tid trække et samtykke tilbage, men ikke senere end det tidspunkt for uigenkaldelighed, der er omhandlet i artikel 56. Det samme gælder et samtykke, der er givet til en række betalingstransaktioner, som kan trækkes tilbage, hvilket bevirker, at eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for uautoriserede.

4. Betaleren og hans udbyder af betalingstjenester træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 42

Meddelelse af samtykke

Udgår.

Artikel 43

Grænser for brugen af betalingsinstrumentet

1. Når der anvendes et særligt betalingsinstrument med henblik på meddelelse af samtykke, kan betaleren og hans udbyder af betalingstjenester aftale udgiftslofter for betalingstjenester.

2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester forbeholde sig ret til at spærre brugen af et betalingsinstrument af objektivt berettigede årsager i tilknytning til betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditmulighed, en væsentlig forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse[1].

[1] EP ønsker at lade afsnittet vedrørende betalerens ansvar udgå af dette direktiv. Dog dækker anvendelsesområdet for det foreslåede direktiv om forbrugerkredit ikke hele området for betalingstjenester med kreditmulighed.

3. I så fald underretter udbyderen af betalingstjenester efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt berettigede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning[1].

4. Udbyderen af betalingstjenester skal ophæve spærringen af betalingsinstrumentet eller sætte et nyt betalingsinstrument i stedet, så snart årsagerne til at spærre betalingsinstrumentet ikke længere eksisterer.

Artikel 44

Registrering

Udgår

Artikel 45

Uautoriserede transaktioner og tilbagetrækning af samtykke

Udgår.[2]

Artikel 46

Brugerens forpligtelser hvad angår betalingsinstrumenter

1. Brugeren af betalingstjenester skal opfylde følgende betingelser for at være berettiget til at anvende betalingsinstrumentet[3]:

   a) anvende betalingsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet

---

1 Stk. 2 og 3 er kompatible med indholdet i ECON 223. ECON 224; se artikel 47, litra ca), og artikel 40c vedr. gebyrer eller ikke gebyrer.

2 Se artikel 47a og artikel 41, stk. 3.

3 Svarer til ECON 228 med en mindre ændring.

b) snarest muligt underrette udbyderen af betalingstjenester eller den instans, som denne har udpeget, når han bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.

2. Med henblik på litra a) skal brugeren af betalingstjenester, så snart han modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte dets personlige sikkerhedsfeatures[1].

Artikel 47

Udbyderens forpligtelser hvad angår betalingsinstrumenter

Udbyderen af betalingstjenester, der udsteder betalingsinstrumentet, skal opfylde følgende betingelser[2]:

a) sikre sig, at et betalingsinstruments personlige sikkerhedsfeatures ikke er tilgængelige for andre end den bruger af betalingstjenester, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog brugerens forpligtelser i overensstemmelse med artikel 46[3]

b) afholde sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til brugeren af betalingstjenester, skal udskiftes

c) sikre, at brugeren af betalingstjenester til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er nævnt i artikel 46, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen i henhold til artikel 43, stk. 4; udbyderen af betalingstjenester skal på anmodning sætte brugeren af betalingstjenester i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at han har foretaget en sådan underretning

ca) hindre enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 46, stk. 1, litra b)[4].

2a. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument til betaleren eller sende personlige sikkerhedsfeatures påhviler udbyderen af betalingsservice[5].

---

1 Identisk med ECON 231.
2 Som i ECON 232.
3 I overensstemmelse med ECON 233.
4 Svarer til ECON 235, omend i en anden artikel.
5 ECON 236.

Artikel 47a

Meddelelse om uautoriserede eller ukorrekte transaktioner

Der skal kun foretages en korrektion, hvis brugeren af betalingstjenester underretter sin udbyder af betalingstjenester snarest muligt efter at have konstateret uautoriserede eller ukorrekte transaktioner og ikke senere end 18 måneder efter debiteringsdatoen, medmindre udbyderen af betalingstjenester eventuelt ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende transaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.

Artikel 48

Bevis for autentificering og gennemførelse af betalingstransaktioner[2]

1. Hvis en bruger af betalingstjenester afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er udbyderen af betalingstjenester, der skal levere bevis for, at transaktionen var autoriseret[3], korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl.

(...)

3. Hvis en bruger af betalingstjenester nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, ikke tilstrækkeligt til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt, eller at han ved forsæt eller grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 46.

---

[2] ECON 237.

[3] Se de ændrede definitioner i artikel 4, stk. 13 og 17.

Artikel 49

Udbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalerens udbyder af betalingstjenester med forbehold af artikel 47a i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion straks tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, fører den debiterede konto tilbage til den situation, der ville have eksisteret, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført[1].

2. Yderligere økonomisk godtgørelse kan fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester.

Artikel 50

Betalerens ansvar for uautoriseret brug af betalingsinstrumentet

1. Uanset artikel 49 skal betaleren dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion på højst 150 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålent betalingsinstrument eller, hvis betaleren har undladt at beskytte de personlige sikkerhedsfeatures, uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.

(...)

2. Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede transaktioner, hvis de skyldes en svigagtig handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af hans forpligtelser i henhold til artikel 46 ved forsæt eller grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumbeløbet i stk. 1 ikke anvendelse.

2a. I de tilfælde, hvor betaleren ikke har optrådt svigagtigt eller (...) <u>med forsæt har undladt at opfylde sin forpligtelse i henhold til artikel 46</u>, kan medlemsstaterne begrænse det i stk. 1 og 2 omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten af betalingsinstrumentets personlige sikkerhedsfeatures og de omstændigheder, under hvilke det blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.

---

[1] Følger delvis ECON 239; se den almindelige bestemmelse i artikel 40c.

3. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålent eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er foretaget underretning i henhold til artikel 46, stk. 1, litra b), undtagen hvis han har optrådt svigagtigt.

4. Hvis udbyderen af betalingstjenester ikke stiller egnede midler til rådighed med henblik på underretning på et hvilket som helst tidspunkt om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 47, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstrumentet, undtagen hvis han har handlet svigagtigt.

(...)

Artikel 51

Elektroniske penge

1. Udgår[1]

2. Udgår.[2]

Artikel 52

Tilbagebetalinger af betalingstransaktioner, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder af betalingstjenester af en uautoriseret betalingstransaktion, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet, og som allerede er gennemført, hvis følgende betingelser er opfyldt:

   (a) autorisationen angav ikke det præcise beløb for betalingstransaktionen (...), da autorisationen blev gennemført, og

[1] Udgår, jf. ECON 244.

[2] I artikel 51 udgår stk. 2. Spørgsmålet om elektroniske penge skal behandles sammen med mikrobetalinger i den ny artikel 40d.

b) betalingstransaktionen overstiger et beløb, betaleren med rimelighed kunne forvente under hensyn til hans tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og sagens relevante omstændigheder[1].

Tilbagebetalingen består af (...) det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion (...).

2. Med henblik på stk. 1, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med udbyderen af betalingstjenester ifølge artikel 26, stk. 1, litra ca), og artikel 31, nr. 3, litra b), er blevet anvendt.

3. Det kan aftales i rammeaftalen mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis betaleren har givet sit samtykke til betalingsordren direkte til sin udbyder af betalingstjenester, og oplysninger om fremtidige betalingstransaktioner gives eller stilles til rådighed på en aftalt måde for betaleren, mindst fire uger inden forfaldsdagen af udbyderen af betalingstjenester eller af betalingsmodtageren.

Artikel 53

Anmodninger om tilbagebetalinger af betalingstransaktioner, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet

1. Medlemsstaterne sikrer, at betaleren kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 52 af en autoriseret betalingstransaktion, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet, i løbet af otte uger efter den dato, hvor midlerne debiteres, medmindre udbyderen af betalingstjenester ikke har meddelt de i artikel 36 omhandlede oplysninger om betalingstransaktionen eller ikke har stillet dem til rådighed i mindst fire uger. På anmodning af udbyderen af betalingstjenester skal betaleren give faktiske oplysninger om de betingelser, der er fastsat i artikel 52.

2. Inden for en frist på ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal udbyderen af betalingstjenester enten tilbagebetale det fulde transaktionsbeløb (...) eller begrunde et afslag på tilbagebetaling samt angive, hvilket organ betaleren kan henvende sig til i overensstemmelse med artikel 72 til 75, hvis han ikke godtager begrundelsen for afslaget.

---

[1] EP ønsker mere objektive krav, hvilket kan opnås ved at lade sidste del af sætningsleddet udgå (fra "under hensyn til").

Kapitel 2

Gennemførelse af en betalingstransaktion

AFDELING 1

BETALINGSORDRER OG OVERFØRTE BELØB

Artikel 54

Modtagelse af betalingsordrer[1]

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre, der er iværksat af betaleren, modtages af dennes udbyder af betalingstjenester, eller hvor en betalingsordre, der er iværksat eller formidlet af betalingsmodtageren, modtages af dennes udbyder af betalingstjenester, eller hvor den pågældende udbyder af betalingstjenester har haft mulighed for at modtage den i løbet af en arbejdsdag. Udbyderen af betalingstjenester kan fastsætte et cut-off-tidspunkt, der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, hvorefter alle senere modtagne betalingsordrer vil blive betragtet som modtaget næste arbejdsdag.

2. Hvis den bruger af betalingstjenester, der har iværksat betalingsordren, og dennes udbyder af betalingstjenester aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal indledes på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for sin udbyder af betalingstjenester, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 60 for at være den aftalte dato.

Artikel 55

Afvisning af betalingsordrer

1. Hvis en udbyder af betalingstjenester afviser at gennemføre en betalingsordre, skal brugeren af betalingstjenester underrettes om afvisningen og om muligt grundene til den samt proceduren for korrektion af eventuelle faktuelle fejl, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.

---

[1] Se betragtning 23a.

Udbyderen af betalingstjenester sender snarest muligt underretningen eller stiller den til rådighed på den aftalte måde og under alle omstændigheder inden for de frister, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 60.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at udbyderen af betalingstjenester kan kræve betaling for denne meddelelse, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens udbyder af betalingstjenester ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren iværksættes af en betaler eller gennem en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.

3. En betalingsordre, der er blevet afvist, anses ikke for at være modtaget med henblik på artikel 60 og 67.

Artikel 56

Betalingsordrers uigenkaldelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at brugeren af betalingstjenester ikke kan tilbagekalde en betalingsordre efter modtagelsestidspunktet, jf. dog denne artikel.

1a. Hvis betalingstransaktionen iværksættes af eller gennem betalingsmodtageren, kan betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren (...) efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren.

1b. I tilfælde af (...) direkte debiteringer, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre (...) senest ved slutningen af arbejdsdagen før (...) den aftalte dato for debitering af midlerne.

2. I det i artikel 54, stk. 2, omhandlede tilfælde kan brugeren af betalingstjenester tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.

3. Efter udløbet af de ovenfor anførte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis det er aftalt mellem brugeren af betalingstjenester og hans udbyder af betalingstjenester. I det i stk. 1a og 1b omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Artikel 56a

Tilbagebetaling fra udbydere af betalingstjenester i tilfælde af tvist med tredjepart

Medlemsstaterne sikrer, at uigenkaldelighed i henhold til artikel 56 ikke berører de rettigheder eller forpligtelser, som en udbyder af betalingstjenester i henhold til betalerens rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og tredjepartsleverandøren af varer og tjenesteydelser. En sådan tilbagebetaling betragtes som en ny betalingstransaktion.

Artikel 57

Udgår.

Artikel 58

Overførte og modtagne beløb

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at (...) betalerens udbyder af betalingstjenester, betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester og betalingstjenesteudbydernes eventuelle formidlere overfører (...) betalingstransaktionens fulde beløb (...) og afholder sig fra at fratrække gebyrer fra de overførte beløb. (...)

2. Betalingsmodtageren og dennes udbyder af betalingstjenester kan dog aftale, at udbyderen af betalingstjenester fratrækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes betalingstransaktionens fulde beløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.

3. Hvis der fratrækkes andre gebyrer end dem, der er nævnt i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens udbyder af betalingstjenester sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde beløb for betalingstransaktionen, som betaleren har indledt. I tilfælde, hvor betalingstransaktionen er indledt af eller gennem betalingsmodtageren, skal dennes udbyder af betalingstjenester sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde transaktionsbeløb.

AFDELING 2

GENNEMFØRELSESTIDSPUNKT OG VALØRDATO

Artikel 59

Anvendelsesområde

[1] (....)

2. Denne afdeling finder anvendelse på:

   a) betalingstransaktioner i euro

   b) nationale betalingstransaktioner i den pågældende medlemsstats valuta

   c) betalingstransaktioner, som kræver valutaomregning, herunder udelukkende mellem euroen og valutaen i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, og hvor den udbyder af betalingstjenester, som udfører omregningen, er etableret i denne medlemsstat, der ikke har euroen som valuta.

3. Denne afdeling finder anvendelse på andre betalingstransaktioner, medmindre andet er aftalt mellem brugeren af betalingstjenester og dennes udbyder af betalingstjenester.

Artikel 60

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at betalerens udbyder af betalingstjenester i forbindelse med en betalingstransaktion, som betaleren har iværksat, sikrer, at beløbet for betalingstransaktionen efter modtagelsestidspunktet i henhold til artikel 54 senest ved afslutningen af den næste arbejdsdag er modtaget af betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester. Indtil den 1. januar 2012 kan betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester aftale en frist på højst tre dage. Disse perioder kan imidlertid forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.

---

[1] ECON 209, udgår på grund af det smallere anvendelsesområde.

1-a. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester krediterer betalerens betalingskonto det pågældende betalingstransaktionsbeløb straks efter at udbyderen af betalingstjenester har modtaget midlerne. I tilfælde, hvor betalingstransaktionen er indledt af eller gennem betalingsmodtageren, skal dennes udbyder af betalingstjenester dog sikre, at betalingsmodtageren modtager transaktionsbeløbet inden for den frist, der er nævnt i stk. 1.

1a. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester i forbindelse med en betalingstransaktion, som betalingsmodtageren har iværksat eller formidlet, sikrer, at beløbet for betalingstransaktionen efter modtagelsestidspunktet i henhold til artikel 54 krediteres betalingsmodtagerens konto senest ved afslutningen af den næste arbejdsdag hos såvel modtageren som betalerens udbyder af betalingstjenester. Betaleren og hans udbyder af betalingstjenester kan aftale et længere tidsrum, der for direkte debiteringer ikke kan overstige tre arbejdsdage at regne efter modtagelsesdagen. Disse perioder kan imidlertid forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.

Artikel 61

Udgår.

Artikel 62

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester

Hvis betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester, skal midlerne stilles til rådighed for ham af udbyderen af betalingstjenester, der modtager midlerne for betalingsmodtageren inden for den frist, der er fastsat i artikel 60.

Artikel 63

Kontantbeløb placeret på en betalingskonto

1. Hvis en forbruger placerer kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende udbyder af betalingstjenester i den pågældende betalingskontos valuta, skal udbyderen af betalingstjenester sikre, at beløbet krediteres med valørdato umiddelbart efter (...) tidspunktet for modtagelsen af midlerne. Hvis brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger, skal betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres med valørdato senest næste arbejdsdag efter modtagelsen af midlerne.

2. Udbyderen af betalingstjenester skal sikre, at betalingsmodtageren har adgang til midlerne, når de krediteres hans betalingskonto.

Artikel 64

Nationale betalingstransaktioner

For rent nationale betalingstransaktioners vedkommende kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsesfrister end fristerne i denne afdeling.

Artikel 64a

Valørdato og adgang til midler

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto er den dag, hvor beløbet for betalingstransaktionen krediteres betalingsmodtagerens betalingskonto.

   Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal sikre, at betalingsmodtageren har adgang til midlerne, når de krediteres hans betalingskonto[1].

2. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end det tidspunkt, hvor beløbet for betalingstransaktionen debiteres denne betalingskonto.

---

[1] Delvis i overensstemmelse med ECON 259. Rettet ind efter artikel 63.

AFDELING 3

ANSVAR

Artikel 65

Valørdato

Udgår.

Artikel 66

Ukorrekt unik identifikationskode

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den unikke identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt i forhold til den betalingsmodtager, der er oplyst i den unikke identifikationskode.

2. Hvis den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester har angivet, er ukorrekt, er udbyderen af betalingstjenester ikke ansvarlig i henhold til artikel 67 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af transaktionen.

   Betalerens udbyder af betalingstjenester skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen.

   Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester kræve betaling af brugeren af betalingstjenester for inddrivelsen.

3. Hvis brugeren af betalingstjenester giver flere oplysninger end dem, der er krævet ifølge artikel 26, stk. 1, litra a), eller artikel 31, nr. 2), litra b), er udbyderen af betalingstjenester kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenesten har angivet.

4. Medlemsstaterne kræver, at betalerens udbyder af betalingstjenester træffer de fornødne foranstaltninger til, hvor det er muligt under hensyn til betalingstjenestens karakteristika og de tekniske begrænsninger, at kontrollere rigtigheden af den unikke identifikationskode og/eller dens overensstemmelse med andre oplysninger, som udbyderen af betalingstjenester har anmodet om i henhold til artikel 26, stk. 1, litra a), eller artikel 31, nr. 2, litra b). Hvis det konstateres, at den unikke identifikationskode er ukorrekt eller ikke er i overensstemmelse med de andre oplysninger, der er anmodet om, skal betalerens udbyder af betalingstjenester afvise betalingsordren eller underrette betaleren.

Artikel 67

Manglende eller mangelfuld gennemførelse

1. (...)

1a. Hvis en betalingsordre iværksættes af betaleren, har dennes udbyder af betalingstjenester uanset artikel 47a, artikel 66, stk. 2 og 3, og artikel 70 ansvaret for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen.[1] Ved en (...) mangelfuld betalingstransaktion skal udbyderen af betalingstjenester (...) snarest muligt godtgøre betaleren det (...) mangelfuldt betalte beløb og, hvor det er relevant, fører den debiterede konto tilbage til den situation, der ville have eksisteret, hvis den (...) mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

1b. Hvis en betalingsordre iværksættes eller formidles af betalingsmodtageren, har dennes udbyder af betalingstjenester uanset artikel 47a, artikel 66, stk. 2 og 3, og artikel 70 ansvaret for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen. Ved manglende eller mangelfuld betalingstransaktion skal udbyderen af betalingstjenester snarest muligt (...) godtgøre betalingsmodtageren det manglende eller mangelfuldt betalte beløb og, hvis det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

[1] Svarer til ECON 262; "det fulde" udgår, og de nødvendige henvisninger indsættes.

1c. Hvis en betalingsordre iværksættes af betaleren, hæfter dennes udbyder af betalingstjenester endvidere for eventuelle gebyrer og renter, som betaleren skal betale som følge af den manglende eller mangelfulde gennemførelse af betalingstransaktionen. Hvis en betalingstransaktion iværksættes elles formidles af betalingsmodtageren, hæfter dennes udbyder af betalingstjenester for eventuelle gebyrer og renter, som betalingsmodtageren skal betale som følge af den manglende eller mangelfulde gennemførelse af betalingstransaktionen.

Artikel 68

Overførsler til tredjelande

Udgår[1]

Artikel 69

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem brugeren af betalingstjenester og dennes udbyder af betalingstjenester.

Artikel 70

Ansvarsfritagelse

Ansvar efter kapitel 1 og 2 finder ikke anvendelse i tilfælde af *force majeure*, eller når en udbyder af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der er fremgår af national lovgivning eller fællesskabslovgivning.

[1] Som i ECON 267.

[1]Kapitel 2 a

Moderne massebetalingsinstrumenter

Kapitel 3

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 71

Beskyttelse af personoplysninger

Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og udbydere af betalingstjenester behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, undersøgelse og afsløring af betalingssvig. Behandling af sådanne personoplysninger skal udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

Kapitel 4

Klagemuligheder og udenretslige erstatningsprocedurer i forbindelse med bilæggelse af tvister

AFDELING 1

KLAGEPROCEDURER

Artikel 72

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver brugere af betalingstjenester og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af nationale bestemmelser om gennemførelse af dette direktiv.

---

[1] Der indsættes ikke et kapitel om massebetaling i direktivet, spørgsmålet skal behandles i artikel 40d.

2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de udenretslige procedurer, der er indført ved artikel 75.

2a. Udgår.

Artikel 73

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bestemmelser, der er omhandlet i artikel 73, stk. 1, og identiteten på de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 74, senest på den dato, der er nævnt i artikel 85, stk. 1, første afsnit, og om alle senere ændringer, der berører dem, snarest muligt.

[1]*Artikel 74*

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de klageprocedurer og sanktioner, der er omhandlet henholdsvis i stk. 72, stk. 1, og i artikel 73, stk. 1, forvaltes af de myndigheder, der har beføjelse til at sikre overholdelse af de nationale retsregler, der vedtages i medfør af kravene i denne afdeling.

[1] Jf. betragtning 34a.

2. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som er vedtaget i medfør af afsnit III og VI i dette direktiv, er den kompetente myndighed, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra filialer og agenter, der ledes i henhold til (...) retten til fri etablering, værtslandets kompetente myndigheder.

AFDELING 2

UDENRETSLIGE ERSTATNINGSPROCEDURER

Artikel 75

Udenretslige erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der oprettes tilstrækkelige og effektive udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer til udenretslig bilæggelse af tvister mellem brugere af betalingstjenester og deres udbydere af betalingstjenester vedrørende tvister om rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv, idet eksisterende organer til bilæggelse af tvister anvendes, når det er relevant[1].

2. I tilfælde af grænseoverskridende tvister sikrer medlemsstaterne, at disse organer samarbejder aktivt med henblik på bilæggelsen.

Artikel 75a

Statistiske oplysninger

Udgår.

[1] Formandskabet hører medlemsstaterne om stk. 1, som Europa-Parlamentet ønsker affattet som i Kommissionens forslag eller i en stærkere affattelse fra en tidligere rådstekst.

AFSNIT V

Gennemførelsesforanstaltninger og betalingsudvalg

Artikel 76

Gennemførelsesforanstaltninger

1. For at tage højde for den teknologiske udvikling og markedsudviklingen inden for betalingstjenester og sikre ensartet anvendelse af dette direktiv kan Kommissionen efter den i artikel 77, stk. 2, omhandlede procedure vedtage følgende gennemførelsesforanstaltninger:

   a) tilpasse listen over aktiviteter i bilaget til dette direktiv i overensstemmelse med artikel 2-4 og artikel 10

   b) opdatere definitionen af mikrovirksomhed i henhold til artikel 4, nr. 19a, i overensstemmelse med en ændring af henstilling 2003/361/EF[1]

   c) opdatere de beløb, der er anført i artikel 21, stk. 1, og artikel 50, stk. 1, for at tage højde for inflation og en mærkbar udvikling på markedet.

2. Ingen af de vedtagne gennemførelsesbestemmelser kan ændre de væsentlige bestemmelser i dette direktiv.

Artikel 77

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et betalingsudvalg, i det følgende benævnt "udvalget", der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

[1] Som følge af, at der er genindsat en definition af mikrovirksomheder.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

AFSNIT VI

Afsluttende bestemmelser

Artikel 78

Fuld harmonisering

1. Uden at det berører artikel 23b, stk. 2, artikel 34, stk. 3, artikel 36, stk. 3, artikel 37, stk. 3, artikel 40b, stk. 2, artikel 40c, stk. 3a, artikel 50, stk. 2a, og artikel 64 og 80, i den udstrækning dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der fremgår af dette direktiv.

1a) Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et netsted eller på en anden let tilgængelig måde.

2. Udgår.

3. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester ikke til skade for brugerne af betalingstjenester fraviger de bestemmelser i national lov, der gennemfører eller svarer til bestemmelserne i dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Udbydere af betalingstjenester kan imidlertid tilbyde brugere af betalingstjenester gunstigere vilkår.

Artikel 79

Revision

Senest tre år efter den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit, skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank en rapport om gennemførelsen og virkningen af dette direktiv, navnlig vedrørende:

– det eventuelle behov for at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte betalingstransaktioner i alle valutaer og betalingstransaktioner, hvor kun en af udbyderne af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet,

[1][– de mulige virkninger af autorisationskravet for betalingsinstitutter på konkurrencen mellem betalingsinstitutterne og andre tjenesteudbydere og på hindringerne for nye tjenesteudbyderes markedsadgang,] og

[- anvendelsen af artikel (...) 23f og (...) 40d i dette direktiv og det eventuelle behov for at revidere direktivets anvendelsesområde med hensyn til (...) mikrobetalingsinstrumenter og elektroniske penge,[2]

eventuelt ledsaget af et forslag om revision.

Artikel 80

Overgangsbestemmelser

1. Uden at det berører direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning, skal medlemsstaterne tillade, at juridiske personer, herunder finansieringsinstitutter som defineret i direktiv 2006/48/EF, der har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut således som foreskrevet i dette direktiv i overensstemmelse med den nationale lov, der var gældende før [*dato*

[1] I skarp parentes, fordi det er knyttet til spørgsmålene om tilsynskrav mv., der fortsat er uafklarede.

[2] Som følge af den nye artikel 23f og 40d om mikrobetalingsinstrumenter og elektroniske penge.

for direktivets ikrafttrædelse], kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i højst atten måneder efter den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit, uden autorisation ifølge artikel 6. Enhver sådan person, der ikke har fået meddelt autorisation inden for dette tidsrum, skal have forbud mod at udbyde betalingstjenester, jf. artikel 23a.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at juridiske personer som omhandlet i stk. 1 automatisk skal meddeles autorisation og optages i det i artikel 8 omhandlede register, hvis de kompetente myndigheder allerede har bevis for, at kravene i artikel 5 og 6 er opfyldt. De kompetente myndigheder skal underrette de berørte enheder, inden der meddeles autorisation.

3. Uden at det berører direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning, kan medlemsstaterne tillade, at fysiske eller juridiske personer, der har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut således som foreskrevet i dette direktiv i overensstemmelse med den nationale lov, der var gældende før [*dato for direktivets ikrafttrædelse*], og som er berettiget til dispensation i overensstemmelse med artikel 21, kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en overgangsperiode på højst [3] år, uden at opnå dispensation i overensstemmelse med artikel 21 og uden at blive optaget i det i artikel 8 omhandlede register. Enhver sådan person, der ikke opnår dispensation inden for dette tidsrum, skal have forbud mod fortsat at udbyde betalingstjenester, jf. artikel 23a.

Artikel 81

Ændring af direktiv 97/7/EF

Artikel 8 i direktiv 97/7/EF ophæves.

Artikel 82

Ændring af direktiv 2006/48/EF

I artikel 24, stk. 1, i direktiv 2006/48/EF indsættes følgende stykke efter første afsnit:
"Med forbehold af litra e) skal finansieringsinstitutter, i det omfang de udbyder betalingstjenester i

henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...] om betalingstjenester i det indre marked (*) opfylde kravene i afsnit II i nævnte direktiv.

(*) EUT L [...] af [...], s. [...]."

Artikel 83

Ændring af direktiv 2002/65/EF

I direktiv 2002/65/EF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 8 ophæves.

2. Følgende stykke tilføjes i artikel 4:

(5) Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv […/…] (*) finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i dette direktiv med undtagelse af nr. 2, litra c)-g), nr. 3, litra a) og e), og nr. 4, litra b), med artikel 25, 26, 30 og 31 i førstnævnte direktiv.[1]

(*) EUT L [...] af [...], s. [...].

Artikel 83a

Ændring af direktiv 2005/60/EF

I direktiv 2005/60/EF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 3, stk. 2, litra a), affattes således:

"a) et foretagende, som ikke er et kreditinstitut, og som udøver en eller flere af aktiviteterne i punkt 2-12 og punkt 14 i bilag I til direktiv 2006/48/EF, herunder vekselkontorer, og udbyder betalingstjenester som defineret i artikel 4, stk. 2a, i direktiv […]."

[1] Som følge af artikel 23c, stk. 2.

Artikel 83a

Ændring af direktiv 2005/60/EF

- - - -

1a) Artikel 15, stk. 1 og 2, affattes således:

"1. Når en medlemsstat tillader, at kredit- og finansieringsinstitutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 1) eller 2), og som er beliggende på dens område, i samme medlemsstat benyttes som tredjemand, tillader den under alle omstændigheder, at dens institutter og personer, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, og som er beliggende på dens område, i overensstemmelse med artikel 14 anerkender og accepterer resultatet af kundelegitimationsprocedurerne, jf. artikel 8, stk. 1, litra a)-c), der gennemføres i henhold til dette direktiv af et institut som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 1) eller 2), i en anden medlemsstat (bortset fra vekselkontorer), og som opfylder kravene i artikel 16 og 18, uanset om de dokumenter eller data, disse krav er baseret på, er forskellige fra dem, der stilles i den medlemsstat, hvor kunden henvender sig.

2. Når en medlemsstat tillader, at vekselkontorer, der er omhandlet i artikel 3, nr. 2), litra a), og som er beliggende på dens område, i samme medlemsstat benyttes som tredjemand, tillader den under alle omstændigheder, at disse i overensstemmelse med artikel 14 anerkender og accepterer resultatet af kundelegitimationsprocedurerne, jf. artikel 8, stk. 1, litra a)-c), der gennemføres i henhold til dette direktiv af samme institutkategori i en anden medlemsstat, og som opfylder kravene i artikel 16 og 18, uanset om de dokumenter eller data, disse krav er baseret på, er forskellige fra dem, der stilles i den medlemsstat, hvor kunden henvender sig."

2. Andet punktum i artikel 36, stk. 1, ophæves fra den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit, i dette direktiv.

Artikel 84

Ophævelse

Direktiv 97/5/EF ophæves med virkning fra den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit.

Artikel 85

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest [atten] måneder efter vedtagelsen. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

   Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 86

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 87

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

BILAG

"BETALINGSTJENESTER" I HENHOLD TIL ARTIKEL 4

1) Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.

2) Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.

3) Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder pengeoverførsler til en betalingskonto hos brugerens udbyder af betalingstjenester eller hos en anden udbyder af betalingstjenester:
   – gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
   – gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
   – gennemførelse af kreditoverførsler, herunder faste overførsler.

4) Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en brugers kreditmulighed:
   – gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
   – gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
   – gennemførelse af kreditoverførsler, herunder faste overførsler.

5) Udstedelse af betalingskort, der giver brugeren af betalingstjenester mulighed for at overføre krediterede penge (debetkort) eller penge, der er dækket af kreditmuligheder (kreditkort).[1]

6) Udgår.[2]

7) Betalingsformidling.

---

[1] Som i ECON 280.

[2] Punktet udgår på grund af definitionen af midler i artikel 4, stk. 8; betalingstransaktioner, hvor midlerne består i elektroniske penge, er allerede dækket af punkt 3).

8) Gennemførelse af betalingstransaktioner via telekommunikationsmidler, som f.eks. mobiltelefoner eller andet digitalt udstyr eller it-udstyr, af den tjenesteudbyder, som driver telekommunikationssystemet, it-systemet eller netværket, og som handler på vegne af brugeren af betalingstjenester, undtagen når de digitale varer eller elektroniske kommunikationstjenester primært udbydes gennem det samme udstyr, og betalingen foretages direkte til den tjenesteudbyder, som driver telekommunikationssystemet, it-systemet eller netværket for egen regning og ikke som mellemmand for tredjemand.[1]

9) Udgår.[2]

---

[1] Forenelig med ECON 283.
[2] Som i ECON 284.